

DVOMESEČNIK
LETNIK 76, ŠTEV. 5 (525)
GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

SEPTEMBER
OKTOBER
2003 **5**

Salezijanski Vestnik

*Uskovnica
je zakon!*

Marija Pomočnica

don Boskova Marija

»V teh dneh vam želim don Boskovega veselja in odpiram IV. mednarodni kongres Marije Pomočnice!« Tako je avgusta letos vrhovni predstojnik salezijancev Pascual V. Chavez nagovoril okrog 800 predstavnikov Združenja Marije Pomočnice z vsega salezijanskega sveta, med njimi je bilo tudi 51 Slovencev – iz Murske Sobote.

Letos 17. maja je minilo natanko 100 let, kar je bila v Turinu okronana podoba don Boskove Marije Pomočnice. Sv. Janez Bosko, ta velik vzgojitelj mladih, se je zelo dobro zavedal pomembne vloge Marije Pomočnice pri svojem vzgojnem delu med množico mladih. Zato je širil čaščenje Marije Pomočnice in z njeno pomočjo vzgajal svoje fante v dobre kristjane in poštene državljane. Tako je poleg družbe salezijancev, sester hčera Marije Pomočnice in don Boskovih sotrudnikov l. 1869 ustanovil tudi Združenje Marije Pomočnice.

DUHOVNO POSLANSTVO ZMP

Združenje Marije Pomočnice je don Bosko ustanovil

PODOBA MARIJE POMOČNICE

Don Bosko jo je opisal takole: »Marija se blešči v morju luči in veličastva. Obdajajo jo angeli, ki se ji klanjajo kot svoji kraljici. V desni roki drži žezlo, ki je znamenje njene oblasti, v levi pa Sina, ki razprostira roke in siplje milosti in usmiljenje tistim, ki se zatekajo k njegovi vzvišeni Materi. Okoli nje in pod njo so apostoli in evangelisti, ki kot v sladkem zamaknenju kličejo: *Kraljica apostolov, prosi za nas!*, in občudujejo presveto Devico. Zadaj je mesto Turin z valdoškim svetiščem v ospredju in s hribom Supergo v ozadju.«

kot prednostno sredstvo za širjenje češčenja Najsvetejšega zakramenta in Marije Pomočnice. Don Boskova izročitev Mariji je v Združenju našla enega preprostih in stvarnih izrazov za obrambo vere

med preprostim ljudstvom. »Mi kristjani se moramo v teh težkih časih združiti. Če smo povezani z mnogimi, ki delajo dobro, nam to neopazno daje moči!« (iz Pravidnika ZMP).

NALOGE ČLANOV ZMP

- Pričevati za krščansko vero v svojem okolju.
- Pogosto sprejemati svete zakramente.
- Dejavno sodelovati v življenju krajevne Cerkve.
- Udeleževati se sv. maše vsakega 24. v mesecu in na vse Marijine praznike, zlasti vsakega 24. maja, ko je praznik Marije Pomočnice.
- Sodelovati pri družinskih obiskih s kipom Marije Pomočnice.
- Trikrat na dan moliti »Angel Gospodov« za duhovne poklice.

IZREČENE MISLI NA KONGRESU V TURINU

Dobrodošli na zemlji naših svetnikov. Širite in osvojite čaščenje Marije Pomočnice, da bi jo vsi ljubili in častili. Člani ZMP se morate truditi posnemati Marijine kreposti, ona pa bo imela materinsko skrb za vas. Milost je, da lahko sodelujemo na tem kongresu. Kjer ste zdaj vi, je bil travnik, ki ga je don Bosko sanjal. To je travnik don Boskovih sanj. Marija mu je v sanjah zapovedala, naj zgradi svetišče. In danes smo se vrnili sinovi in hčere zahvalit Očetu, se mora travnik sanjnadaljevati. Kakšno pomoč pričakujejo mladi od vzgojiteljev in vzgojiteljic? Bog me ljubi z nežnostjo. Delajte to, kar vam bo Jezus povedal, pravi Marija.

s. Bernardka Gerič, hmp

VS

DVOMESEČNIK

5/2003, letnik 76 (štev. 525)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

► VSEBINA

Želimlje, Prava avantura. Matura 2003	4
Svoboda Božjega otroštva – mag. Franc Maršič, sdb	8
Velika Evropa potrebuje še večje srce – Ivan Turk, sdb	11
Vzgoja za duhovne poklice – prof. Tone Ciglar, sdb	12
Uskovnica je zakon! – Anita Štritof	16
Molitev ob sliki: »Prisluhni vsem mojim besedam«	18
Ko babica postane mama – Katarina Štefanič	20
Misijon v osrčju Amazonke – s. Agata Kociper, hmp	22
Naš skupni dom – Janez Potočnik, sdb	26
Obvestila – programi Salezijanske mladinske pastorale in drugi	30

SV izhajaj v 56 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 151 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija - Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Ceška** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.3028, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salez. vestnika in druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila oz. prosite poštne uslužbenke, naj tudi sami jasno vpišejo namen: Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. **Račun: 24200 – 9004141717 sklic 00 06.**

GORNJI LOGATEC

»VSE ZMOREM V NJEM, KI MI DAJE MOČ!«

Tako je vzklikal sv. Pavel svojim kristjanom v Filipih. Njegovo življenje je bilo polno težav in preizkušenj in za premagovanje vsega tega si je nabiral moči pri Njem, pri Jezusu, ki ga je zaznamoval in temeljito spremenil njegovo življenje.

Dolgo časa me je vznemirjala misel, kako je pravzaprav mogoče biti duhovnik, Božji služabnik, ko pa duhovnik še vedno ostane človek, z vsemi človeškimi slabostmi, omejitvami in pomanjkljivostmi. In res, najbrž bi duhovnik težko obstal, če bi ostal zgolj človek, če ne bi bil vsaj nekoliko tudi Božji mož. Ves čas, vse od takrat, ko sem v sebi začel gojiti željo postati duhovnik in se počasi odločati za to poslanstvo, sem v sebi nosil nek dvom. Po eni strani sem čutil, da me Bog kliče, po drugi strani pa sem se vedno znova spraševal, kako bom jaz to zmožel. Duhovniški poklic se mi je že od nekdaj zdel sicer lep, a precej zahteven, in prav zaradi tega meni nekoliko oddaljen, nekoliko nedosegljiv.

A kaj kmalu se je zelo očitno pokazalo, da če Bog nekoga pokliče, mu tudi da potrebnih moči za to pot. Šele zdaj, ko gledam v preteklost, nekaj let nazaj, ugotavljam, da je bil Bog zares radodaren do mene. Šele zdaj vidim, da je mnogokrat iz nemogočega naredil mogoče in mi morda prav na ta način hotel pokazati, da me zares kliče.

Prav v globokem zaupanju Vanj tudi stopam na pot duhovništva. Ne vem, kaj vse me čaka. Vem pa in sem trdno prepričan, da me On, ki me je poklical, zagotovo ne bo izpustil iz svoje roke. Z Njegovo pomočjo in milostmi bom uspel premostiti tudi težave, ki so in še zagotovo pridejo v mojem poslanstvu. Zato zagotovo lahko še enkrat vzkliknem z apostolom Pavlom: *Vse zmorem v Njem, ki mi daje moč!* In če k Njegovi mogočni roki dodam še Marijino priprošnjo in molitve in žrtve tolikih bratov in sester, se mi zagotovo ni bati prihodnosti.

Drago Senčur

BLED

TUDI LETOS SMO SE UČILI

Že nekaj let poteka med šolskim letom pri sestrah HMP na Bledu tečaj italijanskega jezika v več skupinah. Razpoloženje pri naših šolskih urah je vseskozi prijazno in domače in veseli smo vsakršnega napredka v tujem jeziku. Za sklep tečaja nas je šest udeležencev in naša učiteljica s. Simona obiskalo samostan sester HMP v Percotu v Italiji. Pot nas je vodila skozi Trbiž, nato pa po slikoviti cesti mimo Udin do Percota. Tu nas je kljub boleznim prijazno sprejela sestra prednica. V prijetnem klepetu in s tem preizkusu in utrjevanju našega znanja italijanščine nam je čas prehitro minil. Seveda na mizi ni manjkala izvrstna pizza in dobro vino. V samostanu imajo tudi otroški vrtec s 120 otroki. Bili smo zelo navdušeni nad simpatično ureditvijo in privlačnostjo celotnega vrta. Potem smo si ogledali še Oglej, kjer nas je prevzela mogočnost oglejske bazilike z ogromno mozaično preprogo iz 4. stoletja. Zelo smo hvaležni sestram HMP na Bledu za razdajanje njihovega znanja.

CERKLJE NA GORENJSKEM

TRETJI KORAK

Pot življenja ima lažje in težje predele, po katerih hodimo včasih z večjimi, včasih z manjšimi koraki. Na tej poti srečamo križpotja, kjer se je potrebno odločiti za neko smer. Vsak je poklican, da stori prvi korak in odkrije pot, na katero ga Bog kliče in kjer bo srečen. Po odkritju te poti nas čaka drugi korak. Ta nas vabi, da pogumno in z odgovornostjo stopimo na lastno pot. Toda ni dovolj začeti, potrebno je nadaljevati. Potreben je še tretji korak, ki je zvestoba.

Na praznik mojih večnih zaobljub, v nedeljo 17. 8. 2003 v Cerkljah na Gorenjskem, je g. inšpektor Lojze Dobravec govoril o teh treh korakih in mi zaželel, naj nikoli ne pozabim tretjega koraka zvestobe, ki se dopolni s smrtjo. Seveda pa tretji korak vključuje prvega in drugega, ki sta se v moji mladosti že zgodila. Da sem lahko storiла prvi korak in bila pripravljena prisluhniti Božjemu klicu, ima pomembno vlogo moja kmečka, preprosta in verna družina, ki je od nežnih otroških let vcepljala v moje srce pristne vrednote. Odkriti, kam koga Bog kliče, ni bilo lahko nekoč in ni niti danes. Pri mojem odkrivanju Božjega načrta so odločilno vplivale večkratne duhovne vaje pri sestrah Hčerah Marije Pomočnice na Bledu. Prevzela me je njihova preprostost, ve-

selje in ljubezen do mladine. Od odkritja, da bi bila rada ena izmed njih, do drugega koraka je bilo potrebno prehoditi še vmesno pot nejasnosti, dvomov, vprašanj (kam tako mlada?...), čudenja. Vedno sem se rada zatekala k Mariji in se ji izročala in čutila sem njeno materinsko pomoč in varstvo.

Po večletnem preverjanju in iskanju, če je res to pot, ki si jo je Bog zamislil zame v svoji neskončni ljubezni, sem pred šestimi leti na Bledu izpovedala prve zaobljube in pogumno stopila na pot pripadnosti Njemu. Zdaj pa sem Bogu obljubila zvestobo »za vedno«.

Večne zaobljube so pomemben mejnik, ki bo zaznamoval

vse moje nadaljnje življenje, ki ga hočem živeti v duhu sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello in v občestvu s sestrami oznanjujoč mladini Kristusa. Geslo, ki sem si ga izbrala za to slovesnost, je: *Ostanite v moji ljubezni!* (Jn 15, 9) Verjamem, da je to skrivnost zvestobe oz. tretjega koraka. Njegova ljubezen je neskončna, večno nova, odpuščajoča, resnična ...

Hvaležna Bogu za vse, kar mi je podaril v teh letih, predvsem za dar življenja, vere in poklica, se zahvaljujem vse vam, ki molite za nove duhovne poklice in za vztrajnost in svetost vseh Bogu posvečenih oseb.

Vam, mladi, pa kličem: »Ne bojte se niti prvega niti drugega še manj pa tretjega koraka! Bogu odgovoriti na Njegov klic, Njemu služiti v zvestobi je največja sreča in veselje. Ne bežite pred Božjim klicem, ampak stopite pogumno na pot in hodite v zvestobi po poti zakonskega, samskega ali redovnega (duhovniškega) poklica.

s. Lucija Nastran HMP

GLEJ, TVOJA MATI! ♦ Rožni venec – tudi zate!

Besede Jezusa Kristusa pod križem učencu Janezu. Te besede nam za naslednje šolsko leto podarja papež Janez Pavel II., predvsem mladim. Izrekel jih je na svetovnem srečanju mladih letos v Torontu. Med drugim pravi:

16. oktobra 2002 sem razglasil **leto rožnega venca**. Danes tudi vam, dragi mladi, izročam rožni venec. Preko molitve in razmišljanja skrivnosti vas Marija z gotovostjo vodi k svojemu Sinu! Naj vas ne bo sram moliti rožni venec, ko ste sami, ko greste v šolo, v vaših skupinah, gibanjih in združenjih; predlagajte molitev tudi doma, vašim staršem ter vašim bratom in sestram, kajti prav ta molitev bo obnovila in utrdila vezi med družinskimi člani. Ta molitev vam bo pomagala biti močni v veri, vztrajni v ljubezni in veseli v upanju.

ŽELIMLJE – POLETNE DUHOVNE VAJE

PRAVA AVANTURA

V letošnjih počitnicah se je v Želimljem zvrstilo približno 400 fantov in deklet – osnovnošolcev ter srednješolcev. Pri izvajanju duhovnih vaj pa je voditelju Petru Pučniku pomagalo približno 40 animatorjev. Sodelovali so pri eni, dveh, treh, nekateri pa celo pri vseh petih skupinah. »Ta pridniki so si ob koncu za nagrado privoščili še nekaj dni počitnic v slani vodi.

Tudi letošnje poletje je v Želimljem zaživelo, kot se spodobi – zgodile so se duhovne vaje. Te so nas vodile do Babilona in nazaj. In kaj smo ugotovili? Da je najpomembnejša pot in da nas ta pot spreminja in se na njej lahko veliko naučimo. Kakšna je lahko ta pot, kaj vse in koga srečujemo na tej poti, česa se lahko naučimo..., pa smo prepoznavali ob gledaliških prizorih.

Ker pa se prave avanture odvijajo nam samim, smo v delu po skupinah navrgli naša razmišljanja, noreli na veselih večerih in velikih igrah, se srečevali s prijatelji in simpatičnimi Sarami, (ki smo jim pekli hrenovke in jih polivali z vodo iz potoka). Radi smo skupaj zapeli, molili, se igrali banse, se zvečer sprehodili z baklami in občudovali Stvarnika v lepota narave in v vezeh prijateljstva.

Veselje v igrah, zagnano delo po skupinah, Petrove besedice za dušo ob prizorih, klepete in sprehode, tiho molitev ... pa je povezovala Očkova ljubezen do nas. Zato smo se vsak dan zbrali ob oltarju z veselo pesmijo, iskrenimi prošnjami in zahvalami. Sveta maša je postala že kar naša želja. In na zadnji večer našega bivanja v Želimljem smo v zakramentu sprave stopili k Jezusu s prošnjo: »Oprosti mi!« »Rad bi začel znova, rad bi sijal!«

Simona Vode, animatorka

ŽELIMLJE MATURA 2003

Rezultati letošnje mature so Gimnaziji Želimlje prinesli veliko veselje. Vsi dijaki so uspešno opravili matura. Pet dijakov (vsi fantje) se je vpisalo med "zlate maturante" (dosegli so več kot 30 točk), eden med njimi je dosegel celo najvišje število točk (34). Povprečno število točk maturantov Gimnazije Želimlje je bilo 22,83 (v Sloveniji 18,94). Razveseljiv je tudi podatek, da slabih maturantov sploh ni bilo, saj je maturant z najskromnejšim maturitetnim rezultatom dosegel 16 točk.

■ **HRVAŠKA.** Letos spomladi so bile v Zagrebu **14. mednarodne igre salezijanske športne mladine.** V tej salezijanski športni organizaciji je vključenih že 30 evropskih držav, vanjo pa se vključujejo tudi že neevropske države. Tega športnega spektakla se je udeležilo 1200 amaterskih športnikov iz okolja salezijanskih vzgojnih ustanov.

■ **ITALIJA. Vatikan.** 7. julija je bil v navzočnosti papeža Janeza Pavla II. prebran dekret o **čudežu na priprošnje častitljivega Alberta Marvellija** (1918–1946), ki je bil bivši salezijanski gojavec. To pomeni, da bo kmalu tudi razglašen za blaženega. V Riminiju v Italiji je 15 let obiskoval salezijanski oratorij. V njem je odkril nagibe, kako dati smisel svojemu življenju, namreč: iz življenja narediti dar za druge.

■ **ITALIJA. Taranto.** Že 25 let prihajajo z raznih koncev sveta sporočila, ki govorijo o tem, kako so se mladi ob branju življenjepisa mlade Pavle Adamo in njenih misli spreobrnili oz. spet našli pot vere. V začetku julija je škof v Tarantu mons. Benigno L. Papa vodil sv. mašo v župniji sv. Janeza Boska v spomin na 25-letnico njene smrti.

■ **TURIN – Colle Don Bosco. Za don Boskov rojstni dan.** Gregor in Gašper, ki sta leto dni na Rakovniku preverjala svojo odločitev za salezijanski poklic, sta bila med počitnicami v don Boskovem rojstnem kraju in se z nekaterimi drugimi kandidati za noviciat učila italijanskega jezika in se napajala duha svetih krajev. Na sam don Boskov rojstni dan (pa tudi ob kongresu združenja Marije Pomočnice) sta se sreča-

la tudi z vrhovnim predstojnikom salezijancev P.V. Chavezom (gl. spodaj).

■ **INDIJA. Kalkuta. Priprave na beatifikacijo Matere Terezije.** Mons. Luka Sirkar, salezijanski nadškof v Kalkuti, je oznanil, da bo Mati Terezija, ustanoviteljica misijonark ljubezni, oktobra v Vatikanu razglašena za blaženo. Slavja v njeni škofiji bodo trajala vse do sredine novembra. Ob razglasitvi za blaženo se bodo v njihovi škofiji zbrali tudi različni verski voditelji iz 17 provinc Bengalije, v začetku novembra pa se bo začel tudi poseben mednarodni filmski festival, ki bo namenjen novi blaženi.

■ **ITALIJA. Vatikan.** Prav letos mineva 100 let od nasilne smrti sv. Marije Goretti, ko jo je v obrambi čistosti večkrat do smrti zabodel osemnajstletni mladenič. Med molitvijo Angel Gospodov na trgu sv. Petra je papež Janez Pavel II. spregovoril mladim: »Mladi, prizadevajte si za krepost čistosti!« Obenem jih je povabil, naj ne zlorabljajo počitnic, naj ne skrbijo le za poletno razvedrilo, ampak naj se potrudijo tudi za notranje življenje.

■ **HONG KONG.** V zadnjem obdobju dviga glas v obrambo demokracije salezijanski nadškof v Hong Kongu Jožef Zen. V nekem intervjuju je dejal: »V obrambo in spodbudo demokracije ne grem iz kakih političnih razlogov, niti zaradi samega sebe, ampak sledim nauku Cerkve!« K demonstracijam je pozval katoličane, spregovoril je dvajsetisočim demonstrantom ... Na obisku v Nemčiji pa je poudaril, kako kitajski kristjani veliko pričakujejo s strani salezijanske družine.

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **transakcijski račun: 24200 – 9004141717 sklic 00 06** (pripisite namen - črke spodaj)

O nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:

*Salezijanci Rakovnik
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana*

- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoka - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projektov za obnovo Rakovnika (RAK)
- za novince in bogoslovce (DP)
- za misijone, Kerečev sklad (MIS)
- za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo (MZ)
- za Salezijanski vestnik (SV)
- za pomoč dijakom na naših šolah
- za vzdrževanje salez. ustanov
- in za novogradnje

O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.4150 ali z *Janezom Potočnikom*, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/427.3028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Svoboda Božjega otroštva

Zdrav in normalen otrok je poln energije, navdušenja, idej in pripravljenosti, da spoznava, odkriva, preizkuša, dela, ustvarja ... Vse življenje ima pred seboj in zato HOČE, da bo to življenje vsestransko razvito in bogato, koristno, veselo in zadovoljivo.

Če v naših družinah, župnijah ali drugih ustanovah živijo otroci in mladostniki, katerih življenjsko vodilo je »se mi ne ljubi«, »vseeno mi je«, »brez zveze« ... je to alarm, ki mora priklicati našo pozornost in prizadevnost. Na vseh področjih. Področje duhovnosti je eno takih, ki človeka oblikuje od znotraj in ga najmočneje zaznamuje.

Vprašanje volje, ki odraža človekovo svobodo in razumnost, je z veliko pozornostjo obravnaval v svojih spisih o duhovnem življenju tudi sv. Francišek Saleški.

SPOSOBNOST SVOBODNEGA PRESOJANJA – ODLOČANJA

Po Franciškovem mnenju je volja, razsvetljena z razumom, tista, ki v končni fazi določa namene in nagibe človekovega delovanja. Volja brez razuma je

kakor reka, ki lahko ruši, ker njen tok ni kanaliziran na turbine ali mlinsko kolo, da bi bila koristna. Razum brez volje pa je podoben električnemu stroju, ki je lahko še tako izpopolnjen, nima pa energije, ki bi ga pogajala v njegovem delovanju.

Celo Bog sam se na nek način zaustavi pred človekovo voljo, da bi jo spoštoval. Ko mlajši sin zahteva: *Oče, daj mi delež premoženja!* ..., se oče ne zoperstavlja, čeprav ve, da bo to sinu v pogubo. In toliko primerov Svetega pisma, ko Jezus že vnaprej pove, kaj se bo zgodilo, tudi to, da ga bo Juda izdal in Peter zatajil, vendar dopusti, da se vse izpolni v skladu z Očetovo voljo.

Bog nas ne sili, marveč nam želi privoščiti večno srečo! Zato nas Bog privlači, nagovarja, motivira v notranjosti naših src, da bi bili zmožni delovanja iz lastne notranjosti. Čenas

dr. Pascual Chavez, vrh. predst. salezijancev

TISOČ DON BOSKOVIH OBRAZOV

Želja vseh želja

Edina resnična človekova želja je: videti Boga. Hrepenenje in iskanje nikoli ne ponehata ... A največji dosežek človeka ni gledanje, temveč poslušanje. Privilegij gledanja je imel le Mojzes, kot pravi Sveto pismo.

nekdo sili od zunaj, je to za nas tukaj, četudi nam želi še tako dobro!

Ob takem pojmovanju svobode pa seveda Frančišek zahteva, da tudi mi spoštujemo voljo drug drugega. Najvišji kriterij svobode je odločitev za dobro in Dobro, pa še tega ne moremo nikomur vsiljevati, marveč mu pomagamo odkrivati spoznanje in potrebnost te dobrote.

MEJE SVOBODE

Gotovo, da lahko uporabljamo svobodo tudi slabo – jo zlorabljamo, da nismo dovolj zreli za njo. Zato Frančišek kaže tudi na meje naše svobode: Mi imamo svobodo, da izbiramo dobro ali zlo. Če se odločimo za zlo, pomeni, da svobodo zlorabljamo, je ne znamo uporabljati, ker smo z nečim že zaslužjeni.

Svoboda je torej v odločanju in prizadevanju za dobro – tudi preko zgolj človeških zmožnosti. Resnična ljubezen nam omogoča, da se celo svoji svobodi odpovemo in se hote, zavestno odločamo za podrejenost nekomu drugemu: Bogu, staremu, predstojnikom, možu, ženi ... gre za krščansko pojmovanje svobode, ki je lastna Božjim otrokom.

Apostol Pavel nas tako uči ločevati med svobodo duha, ki sprejema tudi pokorščino drugim, in med navidezno svoboda mesa, ki nas vedno znova lovi v lastne zanke. Svoboda izključuje vsako obliko prisile ali ustrahovanja. Ne bojte se – vi pa ste sinovi, ne sužnji, podvrženi postavi ... Gre za svobodo, s katero smo zmožni v svoji notranjosti sprejemati Božjo voljo kot nekaj svojega in jo uredničevati kot svoj način življenja in odnosov. V tem se kaže naša zrelost in odgovornost – za sebe in drug za drugega.

mag. Franc Maršič, sdb

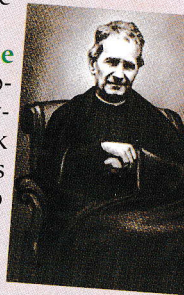
■ **Gledati Boga iz oči v oči (Iz 52,8) je najgloblje hrepenenje človeka v Svetem pismu**, kljub temu, da dobro ve, da je pravi Bog *skriti Bog* (Iz 45,15) in ga noben človek ni videl in ga ne more videti (1 Tim 6,16; 1 Jn 4,12); že samo, če bi skušal brskati po tej neskončni Skrivnosti, bi lahko bil ob življenje (gl. 2 Mz 33,20; 3 Mz 16,2; 4 Mz 4,20). Življenje vernika teče med spomini na Adamovo preteklost, ko je bilo uživanje Njegove navzočnosti nekaj vsakdanjega (1 Mz 2), in med upanjem, da ga ponovno vidi *takšnega, kakršen je* (1 Jn 3,2; Raz 22,4). Medtem pa se mora sprijazniti, da živi ne da bi ga videl, kar pomeni, da hodi skozi življenje in ve, da mu manjka.

■ **Hrepenenje po Bogu, prežeto za zavestjo, da ga ne poznamo, razen iz pripovedovanj**, je omiljeno z nestrpnim iskanjem krajev in prostorov, kjer menimo, da je navzoč: vstopiti v tempelj, sodelovati pri slavju, to je že nek način približevanja, iskanje njegovega obličja (prim. Ps 24,6), češčenje njegove moči in slave (prim. Ps 63,3). Ob tem pa vernik v sebi jasno čuti, da je zaman gojiti željo, da bi lahko gledal Nevidnega: edini način, da stopimo v stik z Bogom, ni gledanje, marveč poslušanje, saj Bog nima poudobe, ampak besedo. Nasprotnje so maliki, bogovi z obrazom, usti, rokami, nogami, a to so samo kipi, ki ne dihajo, ne govorijo, ne ustvarjajo. Pravega Boga si ne moremo predstavljati, lahko pa ga čutimo: njegovo obličje je Beseda; vernik se trudi poslušati ga bolj kot videti: *Poslušaj, Izrael* je njegova vera in njegova molitev (5 Mz 6,4).

■ **Če je res, da je Bog obljubil, da ga bodo gledali čisti v srcu (glej Mt 5,8), to ni nič drugega kot prihodnost, ki jo On pripravlja ob koncu za svoje zveste (Raz 22,4)**. Gledanje Boga torej ni sposobnost vernika, čeprav je to del njegovega najglobljega hrepenenja. Kljub temu pa je Bog obljubil, da bo držal svojo besedo in se v svoji vsemogočnosti nekoč pokazal (1 Kor 13,12). Kdor v to verjame in se ob tem potrjuje, lahko že zdaj živi, *kot da bi gledal Nevidnega* (Heb 11,27).

■ **Don Bosko je spadal med tiste verujoče, katerim je nekaj naravnega, da v življenju računajo na Boga** in vedo, da *Božja navzočnost v človekovem življenju ni le navzočnost nekega gosta ali nekega zunanjega opazovalca* (E. Vigano). *Tako globoko v sebi je nosil idejo o Božji navzočnosti, da njegove skrite in večne zveze z Bogom niso motile niti številne obveznosti, ki so zahtevale njegovo pozornost. Nasprotno, čutiti Boga vedno navzočega je bil za don Boska vir neskončnega veselja v brezmejnem morju njegovih dejavnosti* (E. Ceria).

■ Naj tudi naš dan poteka, *kakor bi gledali Nevidnega*, in tako uredničujemo največje hrepenenje svojega življenja.

Z Marijo skozi življenje

Ko v teh avgustovskih dneh obhajamo praznik Marijinega vnebovzvetja, me navdaja velika ljubezen do Nje, ki je mati našega Odrešenika in tudi mati vsega človeškega rodu. Zahvaljujem se ji za milost vere, ki sem jo prejela že v rani mladosti od svojih domačih.

Kako globoko vero so imeli naši predniki, ki so zares znali pristno slaviti Boga in živeti po veri. Bili so nam otrokom pravi vzor, brez velikih besed in modrovanj smo jim sledili in jih skušali posnemati.

Mladost sem preživela v veliki družini, kjer nas je bilo deset otrok. Oče in mama sta se trudila od zore do mraka na polju za vsakdanji kruh; za vzgojo nas otrok pa je skrbela naša babica, ki je bila globoko verna. Rada nam je prebiral Marijin list, na katerega je bila naročena, nas učiti moliti in peti. Ob večerih sta se nam pridružila v molitvi rožnega venca tudi oče in mama. Mlada otroška srca so se tako oblikovala v veri, upanju in ljubezni do Boga in do bližnjega in slavljenju nebeške matere Marije. Posebej rada sem

molila litanije Matere Božje in ta molitev me spremlja vsak dan mojega življenja. Leta so minevala, Marija pa je bila vedno moje zatočišče in moja pomočnica. Njej sem se priporočala in iskala tolažbo v težkih trenutkih življenja. Ustvarila sem si družino, imam dve hčerki in tri vnukke, katerim skušam vcepiti ljubezen do Marije. Moja družina me podpira pri tem mojem poslanstvu in se z mano veseli pri širjenju Marijine slave.

Ko so v našo župnijo sv. Nikolaja v Murski Soboti prišle sestre hčere Marije Pomočnice, sem se na njihovo pobudo začela udeleževati srečanj v Veržeju, kjer delujejo salezijanci. Vključila sem se v skupino salezijanskih sotrudnikov, kjer smo spoznavali poslanstvo don Boska in njegovo delovanje ter

se z molitvijo skupaj z Marijo pripravljali hoditi po njegovi poti. Takrat so v Veržeju že imeli skupino molivcev Marije Pomočnice. Zaželela sem si, da bi tudi v naši župniji nastala skupina, ki bi se vsakega 24. v mesecu zbrala k molitvi za mladino, za naše družine, za nove duhovniške in redovniške poklice in za vse potrebe. Tako smo se res začeli zbirati, vsak mesec je število raslo; za to milost sem Mariji še posebej hvaležna. Lani smo v naši župniji uradno ustanovili Združenje Marije Pomočnice (ZMP), ki zdaj šteje že 30 članov. Za duhovno voditeljico Združenja je bila imenovana delegatka, s. Bernarda Gerič HMP. Hvaležni smo Bogu in Mariji za ta dar, saj nam je vsem opora in vzor molitve, dela in ljubezni. Naše Združenje ima tudi izvoljen sosvet, kateremu trenutno predsedujem. Pomagajo mi še podpredsednica, tajnica in tri svetovalke.

Da bi se molitev in Marijina slava širila tudi po domovih družin članic Združenja, potuje kapelica s kipom Marije Pomočnice po naših hišah in tam gostuje 14 dni, nato nadaljuje svojo

Sosvet ZMP s svetovno delegato in avtorico članka v sredini.

pot, dokler vse ne obišče. Ob Marijini podobi se zbirajo domači, sosedge, znanci k molitvi in petju, da priporočajo Mariji sebe, vse domače, ves slovenski narod, posebej še bolne, trpeče in našo mladino.

V prvih dneh avgusta smo se v lepem številu udeležili Marijanskega kongresa Marije Pomočnice v Turinu. Za vse nas je bilo to bogato doživetje, saj smo поблиže spoznali kraje, kjer je živel in deloval don Bosko, ki je po Svetem Duhu dal življenje širokemu salezijskemu gibanju za dobro mladih in vseh ljudi.

Terezija Prelog, predsednica ZMP v Murski Soboti

Dragi molivci, molivke in vsi, ki vam je pri srcu delo za duhovne poklice!

V Varšavi na Poljskem je od 2. 7. do 6. 7. potekal deseti evropski kongres narodnih voditeljev Centrov za duhovne poklice iz vse Evrope. Kongresa se je udeležilo 62 delegatov in dvanajst škofov iz triindvajsetih držav. Prvič so na tovrstnem srečanju bili tudi predstavniki iz Litve, Romunije in Albanije.

"Velika Evropa potrebuje še večje srce". S temi besedami je udeležence nagovoril evropski koordinator srečanja Rainer Birkenmaier iz Freiburga. Evropa je skupnost mnogih narodov. Postala je pomembna velesila med kontinenti. Čeprav je mogočna, potrebuje še večje srce, ki bo stkano iz drobnih človeških src, da bo lahko utripalo za rast novih duhovnih poklicev.

Samo srce, ki utripa, je srce živega telesa. Smo pred perečimi vprašanji današnjega časa. Veliko je mladih, ki se bojijo življenja, drugi so obupani in izgubljeni. Vse večje je pomanjkanje duhovnih poklicev. Prihodnost Evrope je v odgovornem delu za človeka, za človeka, ki išče Boga, ki si prav od njega želi srečo in smisel življenja. Skrb za duhovne poklice zato pomeni, da ima velika Evropa odprto srce za konkretnega človeka, ki išče svojo pot skozi življenje. Samo če bomo verni zares verni, duhovniki zares duhovniki, če bomo vsi zvesti svojemu poklicu, potem bodo v Evropi zopet vzcveteli novi duhovni poklici ...

Škof Zbigniew Kirnikowski iz Poljske je udeležencem spregovoril o tem, kako Bog kliče človeka skozi svetopisemsko zgodovino. Bog ima veliko srce. Samo to srce razume človeka. Ko je Bog ustvaril človeka, ga je poklical. V majhno človekovo srce je položil klic. Zato je vsak človek zaznamovan z Božjim klicem. Bog kliče človeka, da bi živel za drugega. V Svetem pismu Stare in Nove zaveze je veliko zgledov. Najmočnejši zgled je Jezus iz Nazareta, ki je svojim učencem večkrat rekel, da je poslan k ubogim. Tudi on, ki je bil Božji Sin, je bil poklican. Slišal je klic svojega Očeta. Zato je kot dober pastir iskal izgubljeno ovco. Njegov zgled nas nagovarja, da se zavemo svoje poklicanosti in da se svobodno odpremo za druge.

Cerkev je prostor, kjer kristjan lahko sliši Božji klic, da vse zapusti, da pozabi nase in se ves izroči drugemu (Povzeto po Pastoralni pogovori 9/2003).

Dragi molivci in molivke! Prosimo Gospoda, da nas obdari z darom velikodušnega darovanja za druge, da bo vsak izmed nas odgovoril na Božji klic. Posebej molimo za tiste, katere Bog kliče, da bi svojo poklicanost uresničili v duhovniškem, redovniškem ali misijonarskem poklicu. V ta namen bomo molili tudi na škofijskih molitvenih srečanjih 13. septembra na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti gori. Pridite!

Ivan Turk, voditelj molivcev

MOLITVENI NAMENI

◆ SEPTEMBER

"Hočete narediti kaj dobrega, svetega, Božjega? Vzgajajte mladino!" (sv. Janez Bosko)

Molimo za vse učitelje in katehete, da bi v novem šolskem letu mladim pomagali postati pošteni državljani in dobri kristjani.

◆ OKTOBER

Kraljica venca rožnega, naj celi svet ti hvalo da ...

Molimo z namenom, da bi se v življenje kristjanov znova vrnila molitev rožnega venca.

NOVEMBER

◆ **V nebesih sem doma ...**

Gospod, pomnoži nam vero v resnico, da je zgledno krščansko življenje vstopnica za srečo v nebesih ...

I. T., Ul. br. in enotn. 1, Marijanišče, 9241 Veržej tel. 02/588.9060, gsm 031/358.018

Vzgoja za duhovni poklic

Ko je sv. Janez Bosko leta 1841 kot mlad duhovnik začel svoje vzgojno poslanstvo med mladino, je bilo v Turinu veliko duhovnikov, saj je na sto prebivalcev prišel eden. In prej so čutili pomanjkanje (dobrih), kot pa da jih je preveč.

V ZAČETKU
JE BILA MATI

Zato je tudi don Bosko svoje moči usmeril v vzgojo novih duhovnih poklicev; od njega je neposredno ali posredno izšlo šest tisoč duhovnih poklicev. Kamor se je kdo čutil, tja ga je usmeril, brez vsakega siljenja, vnaprejšnjih odločitev ali ljubosumnosti. Vsak poklic je velik dar za Cerkev, je ponavljal. In spet je tu njegova mati Marjeta, ki je kot modra vzgojiteljica znala ubrati prava pota.

BOG KLIČE ...

Bog je v Stari zavezi klical preroke, da bi po njih uresničeval svoje odrešenijske načrte. Jezus je klical apostole in učence, da bi nadaljevali njegovo delo. Vedno je samo klical; ni delal propagande, še manj je koga silil. In vemo, dani bil vedno uspešen. Nekateri so kljub njegovemu klicu hoteli uresničiti svoje načrte: ženitev, imetje, politiko ali pa so bili tako navezani na prejšnji poklic in starše, da se niso mogli ločiti od tega. Jezus pa zaradi tega nanje gotovo ni klical prekletstva.

Poznamo pa tiste, ki so sprejeli vabilo in šli za Jezusom; popustili so vse in se podali na novo pot. Nobeden se ni čutil prisiljenega. Ko so nastopili krizni trenutki, jim je Jezus sam dal

priložnost, da odidejo, če mislijo, da ta pot ni njihova: "Ali hočete tudi vi oditi" (Jn 6, 67b)? Odločitev za Jezusa je lahko samo osebna, torej svobodna. Ko salezijanci izrekamo zaobljubo, izgovarjamo: "Se ti v vsej svobodi popolnoma darujem!" Bog pričakuje svobodno odločitev in popolno podaritev.

DAROVATI SAMEGA SEBE

Tu se nam danes pojavlja pomislek: ali nismo preveč vezani, tako da nismo zmožni svobodne odločitve. Družba s svojo miselnostjo nas ima na treh povodcih, ki jih lahko imenujemo: *sla po dobrinah, sla po neodgovornosti, sla po užitku*. Tri redovne zaobljube – *pokorščine, uboštva, čistosti* – nas dejansko osvobajajo, da vidimo svet svobodno in dosti širše, da se lahko popolnoma posvetimo drugim in vrednotam, ki nas osvobajajo.

V družbi danes te vrednote niso cenjene, sploh niso priznane za vrednote, nasprotno, svet v njih vidi hudo prikrajšanost. Zaradi tega te vrednote niso v procesu vzgoje, ki bi jih hoteli starši privzgojiti svojim otrokom. Velikih stvari pa ni brez darovanja samega sebe.

Kako je glede tega ravnala mati Marjeta? Najprej se je zavedala, da otroci niso njena last, temveč so velik Božji dar, za katerega se Bogu ne samo zahvaljujemo, ampak mu ga velikodušno tudi darujemo. Tako je svoje otroke po rojstvu darovala Bogu in molila, naj kateremu, zlasti Janezku, če se mu zdi, nameni duhovniški poklic. Nikjer ne zasledimo ničesar takega, da bi otrok moral postati to, kar mu določijo starši, da uresniči njihove načrte, da bodo na njem gradili svoj ponos, svojo varnost. Nasprotno! Za mater Marjeto je Bog na prvem mestu in svoboden odgovor na Božji klic. Na drugo njeni otroci naj ne gledajo. Božja pot je najbolj prava. Iz dveh takih svobodnih, velikodušnih odločitev nastajajo čudovite stvaritve; kot je

to bil apostol mladih, sv. Janez Boško. In seveda tudi mati, ki po sinu duhovniku sama postane vzgojiteljica še mnogih in prava svečenica.

BOG NA PRVEM MESTU

Mati je usmerjala Janezka tako, da ga je učila sprejemati Božjo voljo. Vztrajno je zanj molila, da bi spoznal pot, na katero ga kliče Gospod. Samo mati je po sanjah pri devetih letih zaslutila možnost, da se je v Janezkovo življenje vmešal Gospod, zato je rekla: "Kdo ve, če ne boš postal duhovnik." Kaj vse je potem zanj storila, da je lahko šel v šolo in za klicem; to jo je stalo veliko žrtev in še več ponižanj.

Obvstopu v semenišče je dala Janezcu potrebne napotke za naprej: "Janez, oblekel si duhovniško obleko. Zadovoljna sem, kakor more sploh biti mati. Zapomni pa si, da ni obleka, ki dela človeku čast, temveč krepost. Če boš nekega dne zdvomil o svojem poklicu, bognečaj da bi onečastil to obleko. Takoj jo odloži. Raje imam za sina ubogega kmeta kakor duhovnika, ki zanemara svoje dolžnosti. Ko si bil rojen, sem te posvetila Božji Materi. Ko si šel v šole, sem ti priporočila, da imej rad to našo Mater. Zdaj ti priporočam, bodi ves njen."

Za to mater je res Bog na prvem mestu.

ČE BOŠ POSTAL BOGAT ...

Janez se je v semenišču odločil, da bo postal frančiškan. Zato je njegov župnik prišel pregovarjati mater Marjeto, naj vendar ne dovoli, da bi Janez postal frančiškan, saj je revna in že v letih, kdo pa bo potem skrbel za njo. Dobra mati je malokrat šla obiskat sina, tokrat pa z obi-

V večini primerov družine, iz katerih izhajajo duhovni poklici, živijo praktično katoliško življenje. V takih družinah dobi človek osnovo o veri; lažje se odloči za tak poklic, če mu je to že v družini približano. Vendar imajo poleg družine velik vpliv na tako odločitev tudi druge stvari: dogodki, osebe ... Starša morata prakticirati molitev, spodbujati otroke, da se udeležujejo duhovnih vaj ...

Marta, studentka

Pravijo, da šiba novo mašo poje. Mogoče to drži, vendar bi bilo bolje reči, da molitev novo mašo poje. Za to, da sem duhovnik, se moram zahvaliti molitvi in zgledu staršev. Vzgajali so me predvsem za duhovnost, pridnost in poštenost, predvsem pa me je v poznejših letih držala pokonci njihova skrbna molitev. Pomembno je, da smo živeli v preprostemu ozračju, kjer ni bilo stvari, ki bi motile to domačo vzgojo. V tej preprosti vzgoji so mi dali moč za vztrajnost, da sem se znal odločati, vztrajati v odločitvi, reševati probleme, se boriti za svoje odločitve ... *Marko, duhovnik*

Da so nas v družini vzgajali za duhovni poklic, bi danes težko trdila. Vzgajali so nas v človeških in krščanskih vrednotah, v ljubezni in pripadnosti Cerkvi; duhovniki in redovnice so bili dobrodošli gostje, tudi družinski prijatelji; otroci smo hodili na duh. vaje. Če bi bilo to dovolj za vzgojo za duhovni poklic, bi bila danes semenišča in noviciati polni, saj je takšnih družin še nekaj v naši Sloveniji. Duhovni poklic je velika skrivnost. Je iskrica, ki preskoči v pogovoru med človekom in Bogom, je sad notranjega dialoga med poklicanim in Kličočim. Nezaslužen dar je. Zakaj ga nekdo prejme in drugi ne? Božja logika je zastojna in težko razumljiva. Ko danes gledam nazaj, se hvaležno čudim Božjim potom, ki res niso naša. *s. Mojca, HMP*

skom ni odlašala. "Župnik mi je prišel povedat, da nameravaš vstopiti v samostan. Je to res?" "Da, mama. Upam, da nimate nič proti." "Dobro me poslušaj, Janez ... Ko se boš odločil, pojdi na poti, ne oziraj se na nikogar. Najpomembnejše je, da boš delal po Božji volji ... Pravim ti: v tej zadevi se ne oziraj na svojo mater! Bog je na prvem mestu. Od tebe nočem nič in ničesar ne pričakujem. Na svet sem prišla revna, živelam sem revno in revna želim umreti. Čisto jasno ti povem: če boš postal duhovnik in bi po nesreči postal bogat, ne bom prestopila tvojega praga."

Janez je postal škofijski duhovnik. Ko je leta 1846 kupil Pinarđijevo lopo, je bilo edino, kar je imel v obilju: uboštvo, pravo pomanjkanje vsega. Zato pa je hotel k sebi dobiti neprecenljivo bogastvo, ki ga je imel od rojstva – svojo mater. In ta je, ker je bil tako ubog, z veseljem prišla in z njim za njegove fante preživela zadnjih deset let življenja. Tako so tudi don Boskovi fantje, dobili mater in dobro vzgojiteljico.

V tej povezavi nam postane povsem jasno, od kod don Boskovo geslo *Daj mi duše, drugo vzemi!* Kako vesel in srečen je bil, da mu je Bog dal veliko duš in da je lahko živel povsem zanje. Do tega ga je pripeljala njegova mati. Otrok mora prav v družini doživeti, da obstajajo vrednote, ki jih moramo postaviti pred vse drugo, tudi pred gmotne dobrine, še zlasti, če nam jemljejo svobodo in nas ovirajo na poti, ki nam jo je začrtal Bog. Otrok mora čutiti, da ga imajo starši radi zaradi njega, ne le zaradi sebe, zaradi svoje preskrbljenosti, zaradi svojega imena, zaradi svoje časti, zaradi tega, da bo njim v ponos, čast, slavo, pomoč...

NENAVEZAN NA DOBRINE SVETA

Don Bosko je zaradi materine vzgoje prišel do popolne nenavezanosti na gmotne dobrine, zato je z stvarmi, ki jih je dobival, lahko storil veliko v prid ubogih in zamenjarjenih. Užival je neizmerno svobodo duha, zato je lahko bil tak apostol tudi duhovnih poklicev. Nas imetje velikokrat preveč veže, zaslužjeni smo dobrinam, prezarpani z njimi, da nas kar dušijo. Čeprav imamo veliko, ne naredimo dosti dobrega, ker bolj vidimo tisto, česar še nimamo in si hočemo še prilastiti. Tako ima tudi otrok ob nas skoraj vse, vendar si želi še več. Pa tudi tega, kar ima, ni pripravljen deliti s tistimi, ki imajo manj ali nič. Kako naj sedaj tak otrok vidi drugega, kako naj vidi ne samo svoje pravice, ampak tudi dolžnosti. Kje je v taki vzgoji prostor za svobodo duha, s katero se lahko odzovemo Učitelju, ki kliče v svojo službo, pa sam nima, kamor bi glavo naslonil.

Mati Marjeta Janezu ob mašniškem posvečenju pravi, kar je nosila v srcu: "Zdaj si duhovnik, bliže si Jezusu. Nisem brala tvojih knjig, vendar ne pozabi, ko si pričel maševat, to pomeni, da se

pričenja trpljenje. Tega se ne boš zavedal takoj, po malem pa boš videl, da ti je mati povedala resnico. Odslej misli samo na rešitev duš, zame pa nič ne skrbi."

Kaka popolnoma nesebična ljubezen matere! Nekaj, kar vzbuja spoštovanje in občudovanje. Naj nas nekako tudi sili v posnemanje. Seveda, taka vzgoja je umetnost, celo umetnost nad umetnostmi, saj nas uči ljubiti Boga nad vse in bližnjega kot samega sebe. Nobena vzgoja, ki ji je mar resnično počlovečenje, tega ne more zaobiti. V tem je tudi skrivnost duhovnih poklicev: tako pomanjkanja kot tudi zadostnega števila.

prof. Tone Ciglar, sdb

Prve dni avgusta letos smo verniki župnije sv. Nikolaja iz Murske Sobote (predvsem člani združenja Marije Pomočnice s s. Bernardko Gerič, hmp, in z župnikom Martinom Horvatom) poromali v kraje salezijanskih začetkov, predvsem v baziliko don Boskove Marije Pomočnice v Turinu na 4. mednarodni kongres Marije Pomočnice.

MARIJA NAS JE ZBRALA

Vnaši župniji smo na slovesni praznik Marije Pomočnice 24. maja letos pravno sprejeli dvanajst novih članov in članic v ZMP in se tako pridružili osemnajstim, ki so člani od lani. Slovesnost pri večerni maši je vodil naš župnik Martin Horvat.

1. avgusta smo začeli naše romanje iz Murske Sobote proti Turinu. Ustavili smo se v Sotto il Monte, kjer se je rodil A. G. Roncalli, danes blaženi papež Janez XXIII. Naslednji dan smo se po središču Turina odpravili na mednarodni kongres Marije Pomočnice. Oglledali smo si znamenitosti in lepote mesta, ob 9.00 pa v baziliki Marije Pomočnice prisostvovali odprtju kongresa, ki se ga je udeležilo okrog 800 udeležencev velike salezijanske družine iz vsega sveta (nas je bilo 51). Prav letos je namreč minilo 100 let (17. maja 1903), kar je bila slovesno okronana slika don Boskove Marije Pomočnice.

TU JE MOJ DOM, OD TOD MOJA SLAVA

Kongres je uradno odprl vrhovni predstojnik salezijanske družbe Pascual V. Chavez.

Sam imam dobro družino. Moj oče je bil ministrant, animator in me je zgodaj vpeljal v vero, v Cerkev ... Ko sem bil pri ministrantih, sem gradil svojo vero, razmišljal o tem, zakaj hodim k maši, zakaj obstajajo zakramenti. Tudi doma smo za praznike skupaj molili. Sam sem celo srednjo šolo razmišljal, da bi bil duhovnik, a sem se zdaj odločil za družino. Kot oče bi svoje otroke vpeljal v vero, nekako pazil, da ne bi zahajali na drugo pot, več bi molili skupaj in tudi sam bi molil za njih. *Klemen, študent*

Starši moramo pač biti zgled svojim otrokom. Zagovarjam vzgojo z manj besed in več dejanj. Duhovni poklici so sad molitve, zato mora tudi družina svojega otroka podpirati z molitvijo, mu približati molitev, ga spodbujati, da gre na kakšne duhovne vaje ... Pomembno se mi zdi, da družinski člani molijo skupaj in da se ustvari v družini prijetno, domače ozračje z veliko pogovora, kjer otroci lahko zaupa svoja iskanja, odločanja ...

Marija, trgovka

4. MEDNARODNI KONGRES MARIJE POMOČNICE

Marija, ti si naša Pomočnica

Prvi pozdrav je namenil Mariji Pomočnici, naši Materi, in potem vsem nam, ki smo prišli v njeno hišo. *Hic domus mea, inde gloria mea! - Tu je moj dom, od tod moja slava.* Povedal je, da bodo ti dnevi naredili vidno Marijino slavo. Zahvalil se je za navdušenje in veselje, ki smo ga prinesli in to da čutiti veliko salezijansko družino, kot jo je hotel don Bosko!

Po uvodni molitvi je zapel pevski zbor in nato so nas pozdravili: bivši gojenec, ki pripada ZMP; odgovorni na svetovni ravni za ZMP don Viotti Sebastiano; predsednica ZMP iz Turina; salezijanski inšpektor in inšpektorica HMP; tamkajšnji škof in turinski župan.

Nato je sledilo predavanje vrhovnega predstojnika: »Marijino kronanje v luči skrivnosti njenega Vnebovzjetja« - teološki in salezijanski vidik. Po odmoru paje spregovorila s. Maria de los Angeles Contreras, HMP – svetovalka za salezijansko družino: »Marija Pomočnica v vidiku občestva in v vidiku poslanstva«.

VI STE SOL ZEMLJE, VI STE LUČ SVETA

Sv. mašo je vodil vrhovni predstojnik s somaševanjem duhovnikov, med njimi je bil tudi naš župnik Martin Horvat s posebnim namenom: da bi se zahvalil za vse člane ZMP v Murški Soboti. V pridigi je vrhovni predstojnik razmišljal v luči Božje besede na temo *Vi ste sol zemlje in luč sveta.*

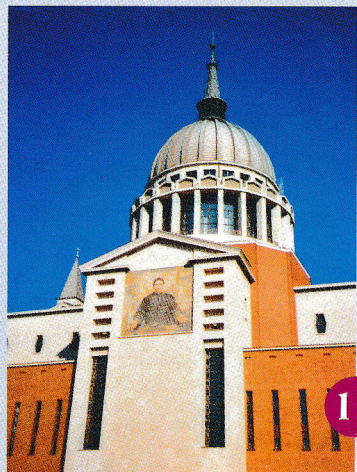
Po kosilu smo se v baziliki poslovi od Marije Pomočnice, naših svetnikov: sv. Janeza Boska, sv. Marije Mazzarello in sv. Dominika Savia. Srečni in veseli smo nadaljevali pot do katedrale v Turinu, kjer je Jezusov prst: *Tvoj obraz iščem, Gospod.* Zapeli smo pesem *Kraljevo znam'nje križ stoji* in se nato odpeljali po poteh don Boska. V rojstnem kraju sv. Janeza Boska smo si ogledali njegovo rojstno hišo, kjer je sanjal, in veličastno baziliko Colle don Bosco – gornji del bazilike je posvečen Vstalemu Jezusu, spodnji del pa sv. Janezu Bosku, kjer so tudi njegove re-

likvijske. To je grič *blagrov*, tako ga je leta 1988 imenoval Janez Pavel II. Dan smo okronali s skupno fotografijo pred veličastno baziliko sv. Janeza Boska.

Z MARIJO – DOMOV

Na poti domov smo se ustavili v Marijinem svetišču Oropa (Črna Marija). Tam smo imeli sv. mašo v slovenskem jeziku, si ogledali lepote muzeja v samostanskih prostorih, nato nadaljevali pot do Aro-ne, do svete gore Karla Boromejskega. Zapeljali smo se do Boromejskih otokov, kjer se narava srečuje z umetnostjo. Z ladjo smo se odpeljali na otok »Isola Bella«. Nato smo se polni navdušenja, duhovno prenovljeni in bogati za toliko lepih stvari, ki smo jih doživljali drug ob drugem, ob spoznavanju bogastva Cerkve, naših karizem in lepote kraja peljali proti domovini. 4. avgusta v jutranjih urah smo prispeli v našo »prelepo prekmursko deželo«, v Murško Soboto, v župnijo sv. Nikolaja, kjer nas bo Marija Pomočnica s svojim varstvom še naprej ščitila in spremljala vsak naš korak in nas s svojo materinsko dobroto varovala.

s. Bernarda Gerič, HMP
duhovna voditeljica ZMP in
romanja

Če bi se odpravili v toplem poletnem jutru na Pokljuko, bi se iz okoliških gozdov zaslišala melodija.

Če bi ji še bolje prisluhnili, bi ugotovili, da prihaja iz mladih grlin da je nenavadno močna. Prepevajo, kako je Bog čudovit. Le kaj je tem mladim, da že navsezgodaj prepevajo? Mar niso zaspani? Prepevati o Bogu?

Kraj Božje navzočnosti

Teško je nekomu, ki se še nikoli ni udeležil uskovniških tednov, opisati in razložiti vse tiste občutke, ki se skrivajo v tebi, ko se po tednu vrneš v dolino. Uskovnica je poseben kraj, napolnjen z energijo in Božjo navzočnostjo. Nenavadno je, kakšni pogovori se odvijajo in kako močna in trdna prijateljstva se sklepajo, pa čeprav svojega sogovornika poznaš le dober dan in je tvoj prijatelj s čisto drugega konca Slovenije.

Ko sem sama prvič prišla na Uskovnico v družbi sestrične, nisem mogla verjeti očem. Koliko mladih na kupu in vsi v en glas prepevajo o Njem, ki je življenje. Vsi, fantje in dekleta, hočejo priti do istega cilja. Vedo, da bodo na Uskovnici našli tisto, kar vsi mi v dolini iščemo dan za dnem, ko tekamo po vsakdanjih opravkih. Res je, da ko pogledaš dnevni plan, pomisliš, da bo težko. Vstajanje ob sedmih. Groza? Sploh ne! A sploh veste, kako lepa so jutra v planinah in kako lepa je travna bilka, po kateri polzi zadnja kaplja jutranje rose. Lepo se je prebujati ob zvokih, ki jih s posebnim trudom pripravi dežurna skupina in neverjetno je, koliko energije ti poda drobčno pisemce uskovniške pošte, ki ga je nekdo zvečer napisal samo zate, pa čeprav je v njem samo želja za dobro jutro. Danes smo vsi preveč pod vplivom mobitela in počasi zgubljam osebni stik z ljudmi. Prav v veselje ti je, ko vidiš, kako te tam na Uskovnici vsi tolažijo, ko si žalosten, in kako se vsi smejejo s tabo, ko si vesel. Prav vsi, tudi duhovniki.

Oni so res dar za nas od Boga. Skupaj z nami prepevajo, igrajo nogomet, nam delijo koristne nasvete za življenje in molijo za nas in z nami.

S teboj me je veliko več!

Tema letošnje Uskovnice je bila *S teboj me je veliko več*. Govorili smo na splošno o odnosih. O odnosu do življenja, drugega, narave in seveda do Boga. Ugotovili smo, da je treba začeti danes, ker jutri je lahko prepozno in da je vsak posameznik zelo pomemben del v sestavljanju našega življenja. To so nam, trikrat v tednu, s svojimi predavanji skušali pokazati tudi predavatelji.

Marsikdo pomisli, da so ta predavanja dolgočasna, pa se zelo moti. Predavanja so začinjena na vseh koncih in temeljijo na strokovni podlagi. Tudi mi sodelujemo zraven in vsako naše mnenje je toplo sprejeto in obdelano. Če pa se že vate prikrade dolgčas, kerte tema ne zanima, se tolažiš z mislijo, da bo kmalu kosilo. Pridne roke kuharice in njenih pomočnic vedno pripravijo tako slastne obroke, da bi se lahko primerjali z najboljšo kuhinjo sveta. Ja, kdo pa pomije posodo? Mi, dežurna skupina. Tudi pomivanje posode je lahko zabavno, če se zunaj ob koritu zbere vsa tvoja skupina, s katero delaš in se pogovarjaš v popoldanskem času, ter si hitro porazdeli delo. Zanimivo je tudi opazovati duhovnika za koritom, ko hiti pomivati posodo. Prepevanje ob pomivanju krajša čas, ki pa ga lahko skrajšajo tudi dežne kaplje. Ko je posoda v omari, pa hitro na igrišče, da se sprostimo ob nogometu

Uskovnica zakon!

in postavimo rekord pri odbojki. Dan kar hitro mineva in kmalu je konec tudi dela po skupinah, zato se vsak zase odpravimo za eno uro v puščavo. Puščavo? Ja, to je čas, ko si vsak vzame čas samo zase in se s pomočjo kapljice poglobi v dušo in prisluhne svojemu srcu.

Bogati večeri

Torej, ko se vrneš iz puščave, si zelo lačen in zato nas čaka večerja, po večerji pa se vsi odpravimo k maši, ki jo pripravlja določena skupina. Neverjetno, ko pride mo iz šotor, je od začetka maše minilo že več kot uro in pol. Seveda, zaigrana berila in evangeliji, objemanje in dajanje križev kot dokaz, da nekomu res želiš mir in tako zelo zanimiva pridiga, da pozabiš na vse okoli sebe, naredijo svoje. Vsak večer po maši pa v šotoru poteka tudi veseli večer, ki je namenjen za sprostitve. Večkrat se do solz nasmejimo raznim igram in skečem. V četrtek imamo kulturni večer, v katerem se lahko vsak predstavi s tisto stvarjo, v kateri je dober. Presenečen si, ko vidiš, koliko mladih talentov se skriva po Sloveniji.

Bog je z nami vedno in povsod

Vsredo pa ni ne veselega in ne kulturnega večera. Preveč smo utrujeni od pohoda. Sreda je dan, ki je namenjen temu, da ugotovimo, da je Bog z nami tudi v naravi. Ko pridemo do izbranega prostora, pa se pripravimo na mašo. Maša kar tako, v naravi? Seveda, Bog je vedno in povsod z nami. Če ne verjameš, bi moral videti oblake, ki so se razmaknili, ko smo zapeli uvodno pesem, in sonce, ki je potisnilo svoje žarke skozi njega, ko se je iz toliko mladih grl zaslislala molitev očenaš. Tudi še tako naporen vzpon je na koncu poplačan z neko notranjo pomiritvijo in z velikimi novimi prijatelji.

Jože, hvala za 17 let uskovnice

Z večer pa je vsak večer skoraj enako. Pri koritu se pripravimo na spanje. Vsi so zaspani, a kaj, ko je tako težko zapustiti prijatelje in se odpraviti v spalnico vrečo. Včasih se naš glavni Jože že prav pošteno razjezi. Ko pa je treba napisati še toliko uskovniške pošte. Prav vsakega bi rad razveselil.

Ko se vse počasi umiri in se ugasnejo luči, se zahvalim Bogu za tako lep dan in tako lep teden. Hvala Ti, Bog, za Jožeta, ki že sedemnajst let vodi uskovniške tedne in da je kljub temu, da je na Uskovnici najstarejši, pripravljen za mlade storiti vse. Hvala Ti za vse ostale salezijance, ki svet in vero gradijo in debelijo že pri temeljih, nas mladih, in hvala ti za vse uskovniške prijatelje, ki mi bodo ostali za vse življenje.

Kako lepa vera

Marsikdo bo na koncu tega članka pomislil, da vse skupaj preveč idealiziram. Mogoče je res, ko pa bi rada vsem mladim povedala, kako lepa je vera in naj se ne oddaljujejo od nje. Res je tudi, da se veliko stvari ob prihodu v dolino izgubi. Povem vam, da se je po prihodu domov res težko vrniti v svet realnosti. Tu te ne razumejo vsi in trnje na cesti ni postrizeno. Vem, vse to vem in to mi vsi vemo. A kljub temu ti ostane tisti majhen košček v srcu, ki te bodri in ti daje energijo, ostanejo prijatelji in ostanejo spomini na petkovo spokorno bogoslužje in češčenje križa. Ob težkih trenutkih se spomniš prošnje prijateljev in Jezusa, kako je trpel na križu. Uskovnica pa ostaja in lepo je vsaj en teden preživeti stran od skrbi in posvetnega materializma. Tudi en teden je dovolj, da ugotoviš, da je Bog dober in vera nekaj neprecenljivega in da je Uskovnica zakon!

Anita Štrifot

Molitev ob sliki

»Prisluhni vsem mojim besedam!«

Job 33,1

Ustavi se ob sliki, preišluj, kaj ti govori!
In potem ob sliki zapiši molitev
ali pesem ali razmišljanje
in jo do 15. oktobra pošlji na naslov
Salezijanskega vestnika (glej na str. 3).

18

SEPTEMBER - OKTOBER • 2003

VS

In dal bi ti žive vode!

Voda je vir življenja, kakor vera, brez katere jaz ne morem živeti. Nekdo bi se sedaj oglasil: »Ja, saj jaz pa lahko živim brez vere, eh, kaj mi bo!« Ne! Ti morda lahko živiš brez vere v temačnem svetu, polnem strahov. Jaz ne morem. Meni vera veliko pomeni, mi je zelo blizu. To lahko napišem, vendar je doživetje vere vse kaj drugega. Vera je tista, ki te opogumlja, ki ti daje moč za vse težave in neuspehe. To te dvigne, daje ti nove možnosti, bilke, okrog katere se lahko oprimeš, da se rešiš živega peska, ki te neusmiljeno grabi vase. Ne vem, kaj bi brez Tebe, Gospod. Ti mi rešuješ življenje. Hvala, ker si, ker mi pomagaš. Čeprav te ne vidim, vem, čutim, da si. Čutim te v svoji bližini, čutim toplino, ki mi jo daješ. Hvala ti, Gospod.

Monika

Kristalno čista voda!

Kdo bi mogel živeti brez nje? Niti človek, ne žival, ne rastline. Ona je podoba zemeljskega življenja. Vsi smo veliki potrošniki te dobrine, večkrat preveč razsipni in brezskrbni, da bi se skalila in postala neužitna. Čuvajmo to vrednoto še za naše zanamce, da se bodo lahko napajali ob čistih studencih in ohranjali življenje.

Ne pozabimo na tisto Živo vodo, katero ponuja vera in njeni zakladi. Ostanimo čisti kot nedolžni otroci, katerih srca so čista kot užitna voda. Ponudimo jim dovolj čiste vode ljubezni – Jezusa Kristusa.

Cilka

Voda kot veselje in življenje

Kakšno veselje je voda. Posebno za majhne otroke, ki v bližini doma nimajo potoka ali reke. Kadar pride na obisk sestrična z otrokoma, me vedno že kmalu po prihodu starejši pocuka za rokav: »Greva gledat vodko!« S kakšnim veseljem opazuje tekoči zaklad, ki se počasi vali po strugi in hiti do izliva v reko.

Majhni otroci res znajo občudovati čudeže narave ter se jih veseliti. Odraslim pa se to zdi samo po sebi umevno, nič posebnega. Zato tudi večkrat spregledajo lepote narave. Reka z vodo pa na nek način tudi predstavlja življenje. Izvir potočka je kot rojstvo. Ko potoček raste, se širi, bi to lahko predstavljalo otroštvo in odrasčanje. Nastanek reke iz več potokov je kot začetek odraslosti, zrele dobe življenja. In tako kot reka, katere struga večkrat ubere ovinkasto pot, tako tudi naše življenje ni vedno lahko. Na poti nas čaka veliko preizkušenj in tudi mi se po ovinkih prebijamo do cilja. Izliv reke v morje pa predstavlja izliv življenja v večnost.

Da, voda je res nekaj posebnega in čudovitega, zato je prav, da nanjo pazimo.

Nika

K izviru

O koliko sreče v otroških očeh, z zaupanjem k Tebi hitijo, poznajo ljubeč Očetov odnos, k izviru, k izviru hitijo! *Tina D.*

Živa voda

Prišla sem k Tebi. Žejna sem. Vem, Ti imaš in daješ žive vode, ki je nikoli ne zmanjka. Zato Te prosim: daj mi piti. Vem, vsaka kapljica Tvoje vode ljudi poživi in jim da novih moči za naprej. Ker Ti vsakemu, ki Te prosi, prisluhneš, Te prosim, daj mi piti žive vode. *Anita*

Izvir žive vode

Hodim po poti zelenja, cvetov in jas. Žejna se zatečem k izviru vode ob poti, po kateri hodim, in z dlanmi pijem, da se odžejam. A po tej vodi sem vedno znova žejna, zato se zatečem k Tebi, Gospod, da se okrepi kot Samarijanka pri Jakobovem studencu. Gospod, Ti me učiš, naj pijem pri Tebi, da ne bom nikoli žejna. Pijem po požirkih živo vodo in se približujem presvetemu Srcu, iz katerega tečejo potoki žive vode na vse človeštvo. Pojemo ti slavo in zahvalo za tako milostno Srce in živo vodo, ki ohranja življenje na duši in telesu. *Zinka*

Katarina Štefanič

Ko babica postane mama

NAJPREJ JE BILA MAJHNA LUČKA ... in ta majhna lučka je zasvetila tistega hladnega jesenskega večera pred dvajsetimi leti in me s svojo svetlobo sprejela v življenje. V tej lučki je bilo zapisano: veruj, upaj in ljubi. Tri vrednote, ki izhajajo iz moje »družine« in me spremljajo na poti mojega življenja.; vrednote, ki so mi bile položeni že v zibko, ko je Jezus rekel: Živeti moraš!

Tako se začenja moja pravljica življenja, katero z veseljem pripovedujem mnogim, saj vem, da se v njej najdejo tudi sami. Tudi VAM jo pišem z namenom, da bi lahko odkrili, kako lepo in polno je življenje, kako pomembna in draga je človeku družina in da je konec koncev vsako življenje lahko pravljica, če le ima smisel, ki ga odkriva tista majhna lučka življenja - Jezus.

TA LUČKA OB MENI SIJE ŽE CELIH DVAJSET LET ...

... odkar sem prvič vstopila v svojo družino. Kaj je pravzaprav družina? Večina ljudi najde odgovor v besedah: ...družina je skupnost, katero sestavljajo mati, oče in njuni otroci... Pogosto pa se v resničnosti zgodi, da te besede preprosto ne držijo. Tudi pri meni je tako, saj ne živim s svojimi starši, ampak mi nitke življenja prepletata stara starša in stric. Zato sem si kar sama omislila besede, s katerimi vedno znova ponazarjam tako plemenito skupnost, kakršna je

družina. Zame je družina skupnost ljudi, ki jih med seboj povezuje trdna vez vere, upanja in ljubezni in v kateri je nenehno navzoč Jezus, ki je lučka življenja, ob kateri se otrok rodi in s katero varno vstopi v življenje. V družini ne igra bistveno vlogo, da si hči oziroma sin, temveč da si človek, katerega sprejmejo vsi okoli sebe za svojega.

In kako je bilo pri meni? Zgodba je dolga, predolga za nekaj strani, so pa trenutki življenja tisti, katere bom nanizala, da boste bolj spoznali mojo družino. Ko sem bila rojena, me moja mamica ni mogla sprejeti v svoje življenje. Bila je mlada, mogoče premlada, da bi sprejela odgovornost, kakršno zahteva otrok. Čeprav majhen, nebogljn in tih, zahteva pozornost in ljubezen vsega sveta. Le-to mi je v življenju poklanjala moja babica. Od rojstva me je vzgajala v dobrem, z vero, z upanjem in ljubeznijo. S svojim delom mi je kazala pot in s skromnostjo me je učila živeti. Ni mi dajala materialnega bogastva, sem bila pa deležna na tone ljubezni, topline in

varnosti. V meni je prepoznala talente in jih gojila skrbno, kakor vrtnar zaliva najdražjo rožico v svojem vrtu. Že zelo zgodaj je ugotovila, da sem rojena za glasbo. Ni se motila. Ko me je pripeljala v cerkev, sem stara komaj tri leta sedela v njenem naročju in prepevala pesmice. In če jih nisem znala, sem jim pomagala samo z: la, la, la.

MOJE ŽIVLJENJE JE KOT TIHA PESEM ...

Ko sem bila stara 5 let, je babica dejala: *Nasha Ina bo glasbenica!* Ni se zmotila. S šestimi leti sem pričela igrati harmoniko in peti v otroškem zboru, z dvanajstimi leti sem sedla pred klavir in poprijela za flavto, kmalu pa sem se odločila še za najmočnejši instrument - orgle. In tako sem pri trinajstih letih prvič ponosno igrala na božični polnočni maši v župnijski cerkvi v Svetem Križu - Podbočju. Osem let osnovnega šolanja je minilo kot blisk in že sem stala pred odločitvijo, kam. Zaradi uspehov, priznanj in diplom, ki sem jih prejela na različnih glasbenih tekmovanjih in revijah, so mnogi mislili, da se bo moja pot nadaljevala na glasbeni gimnaziji. Ker sem vedno rada počela veliko stvari, sem se odločila za dve šoli - za glasbeno gimnazijo v Velenju in ekonomsko v Brežicah. Kako mi je uspelo? Niti sama ne

vem. Vem pa, da tisti največji košček odgovora najdem v besedah: MOJA DRUŽINA; babica, ki me je vzpodbujala, in stric, ki me je vsaj trikrat tedensko vozil v Velenje. Tako so minila štiri leta - dopoldan v Brežicah, popoldan v Velenju, vmes pa še učenje, ki je bilo kar med vožnjo. Zaključila sem tudi SGŠ v Velenju (harmonika, klavir in flavta), vendar z glasbo kljub študiju prava nisem zaključila. Vodim harmonikarsko skupino MLADI HARMONIKARJI iz Podbočja, ženski pevski zbor, otroški pevski zbor Mavrico in pomagam pri vodenju CPZ. Sem najmlajša organistka v župniji.

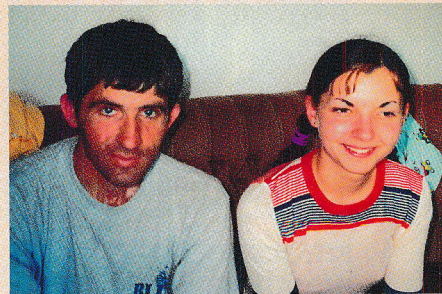
Protiutež vsemu temu pa je študij, za katerega sem se odločila pred dvema letoma. Po dolgem razmišljanju, ko sem hotela postati enkrat zdravnica, drugič učiteljica in še mnogo drugega, sem se na koncu odločila za študij prava na ljubljanski pravni fakulteti. Ni mi žal, zato sem ponosna na to, kar počnem.

MOJABABICAJEBILAMOJAMAMA, PRIJATELJICAINUČITELJICA...

Od prvega dne me je vzgajala kot svojo hčerko. Kot majhno deklico me je popeljala v cerkev in me nenehno vzgajala v duhu dobrega in pravičnega.

Spoznava sem, da vera ne pomeni samo hoditi v cerkev in k verouku, temveč mnogo več... v veri se skrivata tudi upanje in ljubezen. Dada, kakor kličem svojo babico, mi je pokazala preprosto vse. Kako ljubiti svet okoli sebe, spoštovati ljudi in delati dobro. Vse to je dosegala z lepo besedo in zgledom ter trdno voljo, da mi s skromnostjo pokaže, kako živeti.

Vedno znova se sprašujem, odkod toliko volje do življenja? Sama je namreč preživela težko otroštvo, saj je pri treh letih, ko je komaj zaživela in še ni vedela, kaj pomeni družinska sreča, izgubila najprej očeta nato še mater, potem pa odraščala pri drugi družini. Teško ji je bilo in veliko je morala pretrpeti. Kot petnajstletno dekle je delala v mlinu in opravljala dela, na kakršna danes niti ne pomislimo. In vse to z voljo in potrpežljivostjo. Ko se je poročila in rodila hčerko in sina (mojo mamo in strica), je bila prepričana, da je sreča popolna. Tega, česar sama ni bila deležna, je prenesla na svoje otroke. Ustvarila je družino. Vsaka pot življenja ima vzpone in padce. Tudi njena. Kljub družinski sreči ji ni bilo lahko, vendar je uspela - z vero, upanjem in ljubeznijo, s katero še danes povezuje našo družino.

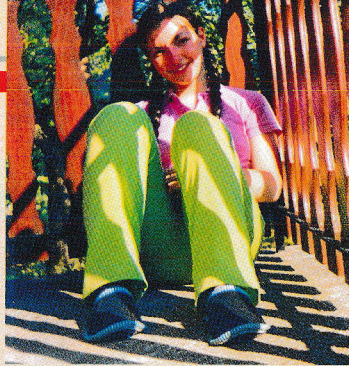

BABICA, STRIC BRANKO IN DEDEK SOMOJADRUŽINA ...

... družina, v kateri sem srečna. Nikoli mi ni težko priznati, da nimam očeta ali da ne živim pri svoji mami. Kljub temu se vidi zelo pogosto, saj živi blizu nas in s svojo družino, ki si jo je kasneje ustvarila, prihaja k nam.

Mnogokrat se mi porajajo vprašanja: kdo sem, od kod sem, komu pripadam.... vem, da se to sprašujejo tudi mnogi, ki so doživeli podobne zgodbe življenja. Nič ni narobe, če se človek kdaj vpraša, kdo je in kaj je njegovo poslanstvo na Zemlji. Prav pa je, da se po vsakem takšnem razmišljanju spomnimo bistva moje zgodbe: ni važno, kdo sestavlja družino. *Bistvo je očem nevidno*, pravi Mali princ. Prava družina je očem nevidna, je skrita v srcu in je tista, ki spremlja otroka v vseh trenutkih, pa naj bodo veseli ali pa žalostni, srečni ali nesrečni. ▶

BITI BREZ OČETA IN MATERE...

Nekoč mi je neki fant, ki je odraščal brez očeta in matere pri rejniški družini, žalostno dejal: »Le zakaj me je Bog tako kaznoval, da mi je vzel mamo in očeta?« Presenetil me je, saj nisem nikoli razmišljala o tem, da je to kazen Boga. Saj vendar otrok, ki se rodi, ni kriv, da nima staršev ali da ga le-ti nočejo. Tudi sam si jih ne izbira v trgovini, marveč so mu dani in če jih nima, to ne pomeni, da je on kaznovan, saj s svojo nedolžnostjo in majhnostjo ni storil ničesar. O tem sem razmišljala tudi takrat, ko sem fantu, ki mi je zastavil to vprašanje, dejala: »Bog nikoli ne kaznuje, zato ne misli, da si ti izjema. V trenutku, kot ti je bilo dano odraščati brez matere in očeta, ti je Bog dal posebno poslanstvo, preizkušnjo in priložnost, da spoznaš, koliko in kaj pomeni družina. Upam in želim, da se iz tega nekaj naučiš in si ustvariš družino, kjer bosta mati in oče na otroke prenašala tri najpomembnejše vrednote: vero, upanje in ljubezen. In ne pozabi...če sam nisi bil deležen materinske in očetovske topline, je na tebi, da je toliko več sam prenašaš na svoje otroke.« In tako pravim vsakemu. Vem, da marsikdo niti ne pomisli na to, kaj pomeni družina; mnogo je tistih, ki se jim takšna vprašanja pogosto zastavijo; nekaj pa je takšnih, ki to tudi zares občutijo.

PONOSNA SEM NA TO, KAR SEM ...

in ponosna sem na družino, kakršno imam. Vem, da mi bo stala ob strani tudi takrat, ko bom sama sprejemala pomembne odločitve, od katerih bo odvisno vse moje življenje. Nekaj takšnih je že bilo, a jih bo čez nekaj let še več. Moja velika želja je, da bi zmogla v življenju troje - najprej biti pravica in glasbenica, saj mi oba poklica pomenita veliko in bi se težko odločila, če bi morala izbirati. Prav tako si želim, da bi še naprej znala prisluhniti ljudem in jim po svojih močeh pomagati. Vem, da je lepo, kadar se osrečiš, še lepše pa je, kadar osrečiš svojega bližnjega. Vendar pa to nista edina poklica, za katera me je Bog poklical. Upam, da bom lahko nekoč sprejela najpomembnejšo vlogo v življenju in postala dobra žena in mamica. Vem, da je to še daleč pred menoj. Upam in želim si najti osebo, ki bo z mano v dobrem in slabem, v sreči in žalosti, fanta, ki me bo ljubil, spoštoval in me sprejemal takšno, kakršna sem. Le tako bom lahko še naprej pisala svojo - upam, da srečno - pravljico svojega življenja, v kateri se bodo moje zadnje besede glasile:

Hvala, Dada, hvala stric Branko in hvala dedek, da sem, kar sem!

Katarina

Delček sebe za boljši svet

Dijaki Gimnazije Želumlje na delovnem taboru v Albaniji

16 dijakov Gimnazije Želumlje se je, skupaj s salezijancem Petrom Končanom in vzgojiteljem Alešem Ušeničnikom, odločilo, da za 10 dni odpotuje na delovni tabor v Albanijo. Na pot smo se odpravili na praznik apostolov Petra in Pavla. Naš cilj je bil zgraditi nov dom revni družini iz okolice Skadra. V enem tednu smo uspeli narediti temelje, navoziti kar nekaj opeke, prepleskati pet učilnic in dve tudi opremiti s slikami iz Svetega pisma. Nekaj o salezijancu Janezu Mirtku, ki je skrbel za organizacijo in naše dobro počutje, ter o razmerah v Albaniji smo lahko prebrali že v prejšnji številki Salezijanskega vestnika. Tu je zbranih nekaj naših vtisov in doživetij.

Počasi sem se navadila, da so tu presenečenja nekaj mamljivega, nujnega in zabavnega. Nekega dopoldneva sem skupaj z dvema navihancema odtiskovala sledi domišljije na stene učilnice. Eden je človeku narisal zelene roke, drugi pa ovci kar konjsko uzdo. Spoznala sem, da se moram spopasti s to drugačnostjo, nenavadnostjo ali kot bi rekli nekateri - z »neevropsko« kulturo.

Maja

Pojdite po vsem svetu

Pretepli salezijanskega misijonarja

Burundi

Ravnatelj salezijanske šole v Ngozi je poslal sporočilo o napadu na misijon v Rukagu, kjer delujeta naša misijonarja Gusti Horvat in Jože Mlinarič.

Naši temelji so bili vsak dan globlji in včasih smo se počutili kar precej umazane, ko smo kot krti rili po zemlji sem ter tja in delali svoje rove. Kmalu so nam pripeljali tudi mešalec, cement in ogromno peska. *Lucija*

Poleg ljudi pogrešam tudi tisto smešno zmedo na albanskih cestah. Krava sredi ceste, slalom med gradbenimi stroji, prehitavanje vprežnih vozil in izogibanje brezštevilnim luknjam so bili pač del naše vsakodnevne vožnje na gradbišče. *Katja*

Dnevi v Albaniji so bili zame neke vrste duhovne vaje: med delom sem lahko razmišljal o marsičem, spoznal sem ljudi, ki imajo manj od mene in se naučil bolj ceniti stvari, ki so mi dane. Vsekakor nepozabno!

Klemen

Presenetilo me je dejstvo, da še živijo ljudje, ki si znajo vzeti čas za sočloveka, ljudje, ki so kljub zaostali tehnologiji kar dosti bolj napredni v medsebojnih odnosih in predvsem v gostoljubju. Prevzela me je odprtost albanskih ljudi. Najlepši občutek iz Albanije pa je notranja polnost in občutek pomoči sočloveku. *Gašper*

Najbolj veselo pa je bilo opazovati vaške otroke, ki so se vedno vrteli okrog nas. Zadnje dni smo jih celo navdušili za pomoč, kar potrjuje, da je delo nalezljivo. Najbolj sem se naučil ljudem, ki so kljub revščini in uboštvu dobre volje in so vedno nasmejani. *Metod*

Sporočam žalostno novico o napadu na naš misijon Rukago pred tremi dnevi. Prišli so oboroženi lopovi, bilo je streljanje in tri sobrate, ki so bili na potovanju, so oropali. Včeraj, v noči na torek 22.7. 2003, so znova napadli Rukago - že tretjič v dveh mesecih in drugič v treh dneh. Bilo je ob 21.00 (popolna tema). Prisilili so kuharja, da jih je peljal h g. **Jožetu Mlinariču**. Kuhar je pred vrati zaklical: »Gospod, tu sta dva obiskovalca, ki vas iščeta.« Jože je odgovoril: »Naj vstopita.« Takoj, ko stavstopila, sta naperila orožje nanj in rekla: »Daj nam vse dolarje, ki jih imaš! Hitro!« Odgovoril je: »Nimam nič, ker sem jih porabil za gradnjo nove hiše. Malo, kar je ostalo, pa so mi ukradli pred tremi dnevi.« Lopovi niso hoteli nič slišati, nameravali so Jožeta ubiti. Vzeli so mu mobilni telefon, ga vrgli po tleh, ga zvezali in začeli surovo pretepati. Tepli so ga s palico, s katero si pomaga pri hoji, tako dolgo, da se je razletela na koščke. Udarjali so ga tudi po glavi, tako da mu je tekla kri. Eden je vzel pištolo, mu jo nameril v usta in rekel: »Moli, v treh sekundah te bom ubil!« Začel je šteti: »Ena, dva ...« Jože je res verjel, da ga bodo ubili, zato jim je dal denar, okrog 1.000 \$. Odgovorili so: »Kako, samo 1.000 \$? To ni nič! Mi hočemo 10.000 \$!« Nadaljevali so s pretepanjem. Mislili so, da je mrtev oz. da bo umrl in so začeli ropati po sobi. V enem izmed predalov so našli mali zavitek z burundjskimi bankovci manjše vrednosti, ki so bili od nedeljske nabirke pri sv. maši. Rekli so mu: »Vidiš, da imaš še denar!« Odrvil je: »To je za reveže.« Dejali so: »Mi smo tudi reveži.« Pobrli so vse, kar se jim je zdelo zanimivo in ga zaprli v sobo. Nato so po vrsti oropali še skupno sobo in župnijsko pisarno. Ni ostala niti ena omara, ne en predal, ne ena knjiga, ki ne bi bila pregledana in oropana. Nagrabili so vse vredne stvari.

G. Jože je bil sam doma. Že nekaj časa je, ko so drugi sobratje (štirje Burundjci) in tudi sestre sv. Doroteje vsak večer odhajali v mesto Ngozi preživeti noč. Tudi vsi ljudje iz Rukaga so zapuščali svoje hiše in bežali proč.

Tisto jutro po ropu se je g. Jože odpravil v ambulanto. Rane na srečo niso bile globoke. Nato je tudi on zapustil Rukago. Sedaj je g. Jože tu, v naši salezijanski šoli v mestu Ngozi skupaj z ostalimi štirimi sobratji iz misijona Rukago.

Življenje v Rukagu se prek dneva zdi normalno. Zato vsi sobratje z g. Jožetom podnevi odhajajo tja. Tam imajo že ob 6.30 sv. mašo. Ponoči pa je Rukago puščava in prostor za roparje in ubijalce. Ta drama nima nobenega nadaljevanja, nobenega iskanja krivcev, nobene pomoči od oblasti, tudi ne vojaške. Zločini pa se dogajajo vsak dan tudi v raznih drugih krajih.

Mi računamo na vašo pomoč, posebno v molitvi.

*Bratsko vas pozdravlja Minani Vital
ravnatelj salezijanske šole v Ngozi*

Po zadnji informaciji je misijonar g. Gusti Horvati izvedel, da misijon Rukago sedaj ponoči čuva vladna vojska. Jože Mlinarič je v Ngoziju in se bolje počuti.

s. Agata Kociper, hmp
Brazilija

Misijon v osrčju Amazonke

Že dolgo tega je, kar sem se vam oglasila. Spodobi se, da si vsaj sedaj med oddihom v domovini vzamem nekaj časa in vas iskreno pozdravim. Na severu Brazilije, ob velikanskem vodovju reke Amazonke in bujnem zelenju njenega pragozda, je življenje pestro in veselo. Kar 20 let živim tukaj, največ v vzgojnem poslanstvu. Za ta dar se tudi Bogu iz srca zahvaljujem.

POD MARIJINIM VARSTVOM

Zadnja leta se nahajam v naši največji šoli za osnovnošolsko in srednješolsko izobrazbo, ki šteje 1700 učencev. Do odhoda na dopust sem bila tukaj v službi ravnateljice šole in tako še bolj od blizu spoznala izzive današnjih časov in potreb ter nove vzgojne prijeme. Težav je veliko, ne samo na področju vzgoje, ampak še predvsem na administrativnem in birokratskem, ki ju narekuje država. Kljubujemo jim na vse mogoče načine; še največ nam pri tem pomaga vera. Ob pomanjkanju strokovnega osebja in gmotnih sredstev so očitni Božji posegi. V šoli nas je šest sester, šestdeset pa je zunanjih učiteljev in profesorjev, skoraj vsi iz indijanskih plemen. Salezijanska asistenta takrat, ko se množica učencev sama sprehaja po hodnikih, dvoriščih in razredih, poteka pod Marijinim varstvom.

Zgodilo se je v začetku popoldanskega pouka. Pravkar je zvonilo za vstop v razred in dva srednješolca sta se v trenutku spoprijela. Eden se je zrušil na tla s krvavitvijo ob ušesu. Kandidatinje HMP, ki so se nahajale v neposredni bližini, so posredovale, da ni prišlo do hujšega. Privedle so mi povzročitelja nasilja, drugi pa se je umaknil, ko se je pobral. Fant, ki so ga privedle k

meni, je že od daleč priznal: "Vem, da sem jaz kriv; opravičujem se." Po nekaj minutah pa nas pred šolo presenetijo civilni in vojaški policaji. Nekdo jih je gotovo telefonsko poklical. Zmeda je bila še večja. Opravičila sem se jim za klic, saj moramo to stvar reševati sami, kajti gre za mladoletnike. Na koncu sta oba priznala svoje pomanjkljivosti, se drug drugemu opravičila in po potrebnih ukrepih odšla domov.

REVEŽI NISO VSELEJ REVEŽI!

Nekega dne smo dobili telefonsko sporočilo sester iz bližnjega misijona, da sta se na ladjo, ki pelje v Sao Gabriel, vkrcala moški in ženska, ki se imata za gluhonema. Tam sta hodila po šolah in pod pretvezo te telesne okvare pobirala denar za nakup slušnih aparatov. Nekdo pa ju je videl, da sta se med seboj normalno pogovarjala. Nekega jutra sta se pojavila tudi na naši šoli. Dopoldanski pouk je za mlajše otroke do petega razreda. Kot vedno je bila tudi topot pisarna ravnateljice polna otrok in odraslih, ki so čakali na pogovor. Moški se pojavi med vrati in pokaže na napis "Diretoria – pisarna ravnateljice". Imel je papir ter kemični svinčnik in besedo zapisal. Takoj sem vedela, koliko je ura. Povedala in pokazala sem

mu, naj se usede in malo počaka, kar je tudi storil. Med tolikimi opravki je zazvonilo za malico, mož pa je še vedno čakal, nato pa odšel ven ter opazoval učence, ki so menjavali drobiž in si kupovali kaj za prigrizek. Verjetno je uvidel, da se mu ne splača pobirati denar in mi je pokazal, da gre in pride popoldne, ko bodo večji. Oddahnila sem si, da se je tako izteklo. Telefoniram še ravnateljem drugih šol, kaj naj glede tega ukrenemo. V skupnosti smo se pogovorile, kako bomo ukrepale v naši ustanovi. Sporočile smo na občino, da nam v primeru, če bi potrebovale pomoč, pošljejo varstvo. Popoldne je bila pisarna ravnateljice prav tako polna ljudi, ki so čakali na vrsto. Že znani možakar ponovno vstopi. Vljudno ga povabim, da se usede, medtem pa opazim, da je zunaj ostala ženska, ki gaje spremljala. Povabim jo, naj vstopi, pa ni hotela; no, končno je le prišla. Prosila sem ju za dokumente in si potrebno izpisala. Medtem pa že nestrpnost čakamo na občinsko policijo, ki je, kot se je zdelo, ukrepala počasi. Da bi tudi jaz malo zavlekla in tako preprečila vstop učilnice, sem jima začela razkazovati šolo. Ko pa smo končno vstopili v prvo učilnico, so z drugo sestro vstopili tudi policaji. Ti so ju hitro odpeljali. Ob odhodu pa sta bila nasilna in izjecljala nekaj klevtic. Sestra je šla stvar prijaviti na policijo. Tam se je srečala tudi z nji-

ma, ki so ju že pripeljali iz hotela, kjer sta prespala. Ugotovili so, da sta se predstavljala s ponarejenimi dokumenti.

VELIKONOČNO DARILO ZASTAREJŠE

Pa naj omenim še čudovito lepo izvedeno letošnje velikonočno akcijo za starejše ljudi v našem mestu Sao Gabriel da Cacheoeria. Ker je letos postna akcija v Braziliji namenjena starejšim, smo jo tudi v šoli izvedli in to po dobro zasnovanem načrtu, ki sta ga pripravili socialna in šolska pastorala. Vanjo so se vključili še ravnatelj drugih štirih šol in učitelji, posredno pa vsa družba. Prvi korak za izvedbo te akcije je bil v ta namen izdelan vprašalnik in obisk pri starih ljudeh na domu za popis. Ta nam je pokazal splošno stanje teh ljudi in njihove potrebe. Nad tisoč vprašalnikov je bilo izpolnjenih. Med starejše smo štelili ljudi, ki so bili stari nad 55 let. Pri tem je treba vedeti, da se tukaj ljudje zaradi slabe prehrane in zdravstvenih pogojev starajo veliko prej kot drugje. Drugi korak je bilo zbiranje stvari za kosilo in za spominčke ali pa samo nagrajevanje tistih, ki so sodelovali pri igrah. Vsaka šola je pri tem prevzela del odgovornosti. Tretji in najbolj pomemben korak pa bo nadaljevanje obiskov in pomoč potrebnim po srečanju.

Ta večurni program s kosilom, kulturnimi, razvedrilnimi in verskimi točkami je bil teden po veliki noči v veliki škofijski telovadnici. Tudi Zavod za zdravstvo se je odzval našemu vabilu in poslal tri delavce, ki so bili na razpolago za merjenje tlaka ter dajanja injekcij za ostarele, a mnogi tega niso sprejeli. Tudi občina se je odzvala z dvema delavcema za vpisovanje starejših za pridobitev zastojnih avtobusnih izkaznic v mestnem prometu.

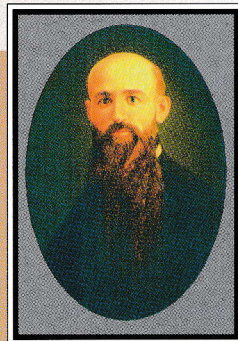
Med kulturnimi točkami, ko so indijanski poglavarji oblečeni v svoje noše in okraske plesali svoje plesse, se naenkrat v ospredju pojavi žena na vozičku. Ob pogledu nanjo sem imela občutek, da ji je slabo, zato sem jo vprašala, če se počuti slabo. Nič mi ni odgovorila. Spremljevalka pa je dejala: "Ne, ni ji slabo, le ganjena je, kajti ko je bila mlada, je tudi sama plesala te plesse, sedaj pa ne more več, ker je brez ene noge." Šele tedaj jo dobro pogledam in mi je bilo vse jasno. Skušala sem ji povedati nekaj besed v pogum in tolažbo. Ta prizor mi bo ostal vedno v spominu, zanjo pa bo to za vselej nepozabna stvar. Kaj se je dogajalo v srcih še drugih 700 udeležencev skupaj z njihovimi spremljevalci, ve samo Bog. Čutili pa smo, da je bilo to srečanje za vse lepo doživetje. Imelo je namen ne le osrečiti stare ljudi, ki so pogosto osamljeni, prezirani in izkoriščani, ampak predvsem povabiti mlade, da premislijo, kakšen odnos imajo do njih, kaj se da izboljšati, ter povabiti tudi javnost, da kaj zanje stori.

Izkazali pa so se učenci vseh šol, ki so vpljudno in zelo povezano so-

delovali pri strežbi za kosilo. Nekateri so ostali celo brez kosila, a se niso pritoževali, le da so do zadnjega postregli gostom. To smo čisto slučajno odkrili na koncu, ko so se razšli. Za vse smo Bogu hvaležni in želimo, da bi se podobna srečanja še ponovila.

Teh nekaj utrinkov iz sončne Brazilije želim pustiti tudi vam, dragi bralci Salezijanskega vestnika, za spomin in spodbudo, medtem ko se vam zahvaljujem za sodelovanje ter duhovno in gmetno podporo.

Misijonarka s. Agata Kociپر

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je ste od 1. julija do 25. avgusta 2003 darovali: Blatnik M., Brezavšček R., Čeferin M., Ferkolj M., Kotnik Š., Lubej A., Marinkovi, Pečkar J. in M., Rihtar F., Sabolič G., Tadjina J., Urbanija L. in drugi neimenovani dobrotniki. Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS"
Vsem iskren »Bog plačaj!«

Čepprav so bile zadnja dva meseca počitnice, tega na Rakovniku kar ni bilo čutiti: še zlasti ne v juliju: tudi pri nas je bil oratorij, in sicer kar tri tedne. Pa še en dodaten teden pred začetkom oratorija, ko je skupina kakih 20–30 zavzetih animatorjev vsak dan prihajala, da bi pripravila vse potrebno za to bogato počitniško dogajanje: pospravljanje prostorov, pripravljanje programov, molitev, delavnic ipd. Na oratoriju je sodelovalo okrog 100 animatorjev (nekateri en teden, nekateri dva, lepo število pa je darovalo vse tri tedne!), v vseh treh tednih pa se je zvrstilo blizu 300 otrok (mnogi prihajajo tudi iz drugih okoliških ali tudi bolj oddaljenih župnij). Poleg tega pa smo v župniji organizirali še več drugih ponudb: ministranti so šli na morje, družine (85 udeležencev) za tri dni na Pohorje v naš Dominikov dom, otroci (85) pa v Veržej. Konec avgusta pa je bilo v Čatežu na počitnicah še kakih 50 animatorjev oratorija.

Sredi avgusta smo slavili tudi na Rakovniku. Za praznik

Živahne počitnice

Marijinega vnebovzjetja je zadnja leta tudi pri Mariji Pomočnici vse večromarjev. Letos sta popoldansko slovesnost vodila naša dva salezijanska zlatomašnika: bivši rakovniški župnik Ciril Zajec (doma iz Velikega Gabra), ki pa je že dolga leta misijonar v diasopri na našem Balkanu, zadnja leta v Beogradu v župniji sv. Jožefa na Karaburmi. Drugi zlatomašnik je bil g. Ignacij Kustec, ki je zadnja leta duhovni pomočnik v Radencih, prej pa je bil dolga leta misijonar v Indiji.

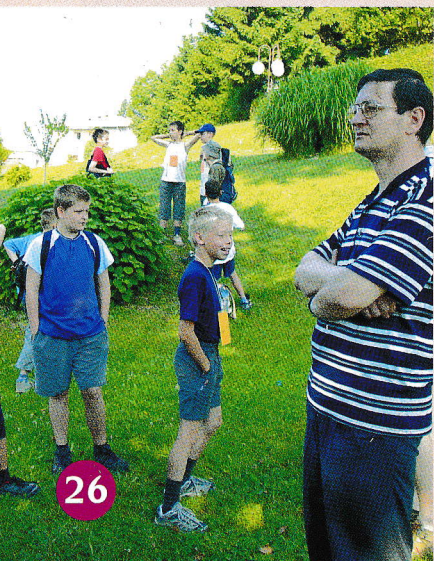
Avgusta so tudi menjave duhovnikov po župnijah, tako je bilo tudi pri nas na Rakovniku. Prvo nedeljo v avgustu se je v župniji predstavil nov župnik, g. dr. Peter Štumpf, ki je prišel iz Veržeja, kjer je bil tri leta župnik. Dosedanji župnik Metod Ogorevc pa ostaja v župniji odgovoren za mladinsko pastoralo in katehezo, mladinski cen-

ter in glasbeno šolo. Tudi ta odločitev salezijanskega vodstva na Slovenskem daje slutiti, da želimo okrečiti delo na področju rakovniške župnije in širšega južnega področja mesta Ljubljane in okolice.

In kako je s pripravami na obnovo nekdanje gimnazije (Angore) oz. **A stavbe**, kot jo zdaj poimenujemo? Vrhovno vodstvo v Rimu je dovolilo projekt obnove Rakovnika. Projekti za gradbeno dovoljenje so v zaključni fazi (tukaj se vrstijo razni mojstri: statiki, elektroinstalaterji, arhitekti ...). Septembra se bomo lotili raziskave tal, s fanti in možmi iz župnije pa bomo »počistili« stavbo A: potrebno bo vse izprazniti (v njej je še ogromno razne ropotije, zlasti od nekdanje tovarne Angora), odstraniti vse povsem dotrajane in neuporabne napeljave (elektriko, radiatorje, cevi, stare luči ...). Upamo, da ne bo prišlo do kakih nepredvidenih zapletov in da bo že letos jeseni gradbeno podjetje prevzelo delo in začelo z obnovo.

Tokrat se vam priporočamo v molitev predvsem zato, da bi se srečno in čimprej končala zapletena »papirnata vojna«. Obenem pa se vam znova iskreno zahvaljujemo za vse oblike pomoči in se vam še naprej priporočamo.

Janez POTOČNIK, ravnatelj salezijanskega zavoda Rakovnik

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na
RAKOVNIKU Zvezek 1942-1971

JANUAR 1950 – DECEMBER 1951

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. julija do 25. avgusta darovali:

Belaj F., Belaj Z., Belcijan S., Bezek I., Blatnik M., Brezavšček R., Cankar M., Cankar T., Cvetko V., Dolinšek A., Drobnič J., Galin M., Grdadolnik I., Grobelnik S., Hribernik P., Jenko M., Južnič M., Koširjevi, Kotar M., Kotnik Š., Kozina M., Kralj A., Kurent J., Legiša O., Lovše M., Lubej A., Marovt S., Mazij I., Meglič P. in I., Mihelčič M., Mivšek F., Oblak L., Omahnovi, Osolnikovi, Oven M., Pečkaj K. in M., Pečlin A., Pestotnik S., Pleskovič A., Podlipnik J., Poljšak A., Porenta B., Potočnik M., Potokar M., Prelog F., Presečnik M., Punčoh A., Stropnik A., Strožič A., Tadjina J., Turniški A., Urbanija L., Vadnal Brus M., Zajec C., Zaman I., Zorčec A., Zupančič Bregar S., Zupančič Petauer M., Žitnik R. in M., več N. N. namesto cvetja na grob ob smrti salez. duhovnika Franca Stritarja in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala.

Bog povrni!

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:
Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako "RAK" ter nas tudi obvestite o namenu nakazila ali pa prosite poštne in bančne uslužbenke, da pri sebi res vpišejo namen plačila.

6. januar. Komisija je pregledala naše stroje v perišnici in odločila, da Rajon zasede celo pritličje in s 1. februarjem začne obratovati rajonska perišnica.

11. april. V rajonski pralnici so začeli s pranjem. G. Vinko Strahovnik (sobrat pomočnik) je nastopil službo kot strojnik in kurjač v pralnici.

4. maj. Iz rajona je prišel uslužbenec, da bi ocenil po nalogu Okrajnega sodišča v Ljubljani vse zgradbe – nepremičnice na Rakovniku.

28. april 1951. MLO je poslal komisijo zaradi gimnazije in internata. Delali bodo na tem, da vojaštvo in ljudska milica zapuste Rakovnik in bo zopet internat in gimnazija.

13. maj. Zaposlili smo Notranji odsek pri RLO za dovoljenje, da bi v cerkev dali dva nabiralnika ... Odgovorili so negativno.

28. junij. Popoldne od dveh do osmih smo imeli preiskavo po državnih organih UDV in g. Tkalec je bil odpeljan.

21. avgust. Ravnatelj je bil klican na notranji odsek, kjer so prepovedali vsem rakovniškimi gospodom hoditi kamorkoli v duhovno pomoč.

21. oktober. Na Rakovniku smo to nedeljo slovesno obhajali zlati jubilej prihoda salezijancev v Slovenijo. Iz Zadra je prišel g. Perovšek, edini še živeči član prve skupine, ki je prišla v Ljubljano pred 50 leti. Ob tej priložnosti smo imeli med sabo ljubljanskega škofa dr. Antona Vovka, ki je ... posvetil dva naša novomašnika: Egidija Dolinarja in Štefana Žerdina.

Zaradi alarma (vaja obrambne zaščite) se je sv. maša začela šele ob 12.30 ... Škof je z obema kanonikoma prišel peš, ker tramvaj ni vozil, avtotaksija pa ni bilo mogoče dobiti, ker so bili vsi mobilizirani zaradi alarma.

3. november. Ljudska milica se je izselila iz nove zgradbe za cerkvijo. Vsi prostori so v obupnem stanju: ena tretjina šip razbitih, vrata večinoma brez ključavnic in kljuk, nikjer nobenega šalterja, električna žica pa ponekod potegnjena iz zidu, stranišča vsa zamašena, školjke razbite in vodovodna inštalacija pokvarjena. Svet za prosveto in kulturo je začel urejati te prostore, da bi se čimprej sem naselilo »Sanitetno skladišče«, ki zaseda gimnazijske prostore. Z drugim semestrom bo na Rakovniku zopet II. državna realna gimnazija.

28. december. V dopoldanskih urah so bili v cerkvi pokradeni oltarni prtji, in sicer pri Srcu Jezusovem vsi trije z antipendijem, in z oltarja Dominika Savia en prt.

29. december. Tat je ponovno prišel krast prte, a je bil zasačen in odpeljan na postajo ljudske milice. Strahovnik Vinko in Sušnik Franc sta ga počakala pri izhodu iz cerkve in našla pri njem tri prte, ki jih je zopet odnesel z oltarja Srca Jezusovega.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika,
člani Mašne zveze

in molivci za duhovne poklice

Beg Elza, Vojnik
Bombač Iva, Rakek
Cuder Fani, Bovec

Dolarar Mirči, Ljubljana
Kolar Antonija, Radmirje
Mahnič Marija, Ljubljana
Majc Gizela, Melinci
Nastran Izidor,

salezijanec pomočnik
Ojstršek Anica,

Sv. Lovrenc nad Štorami
Plaumsteiner Franc, Ljubljana
Podjed Marija, Cerklje na Gor.
Pohorec Truda, Sladki Vrh
Resnik Marija, Petrovce
Stritar Franc, salezijanec duhovnik
Tibaut Angela, Črensovci
Zelko Štefanija, Melinci

FRANC STRITAR

salezijanec duhovnik

* 26. 7. 1928 + 4. 8. 2003

V petek, 8. avgusta, smo na ljubljanskih Žalah k večnemu počitku pospremili duhovnika Franca Stritarja, sdb. Pogrebno slovo je v prisotnosti mnogih redovnih sobratov in sobratov duhovnikov ter predstojnika salezijancev, g. Lojzeta Dobravca, vodil beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar.

Rajni duhovnik Franc se je rodil 26. 07. 1928 v kraju Prhajevo, v župniji Velike Lašče, očetu Francu in materi Ivani, rojeni Praznik, kot prvi izmed devetih otrok. S sovrstniki se je udeleževal bogatega verskega življenja velikolaške župnije. Gimnazijo je obiskoval deloma v Kočevju deloma na Rakovniku v Ljubljani, kjer je sklenil, da bo vse življenje ostal ob don Bosku.

S tem namenom je na veliki smaren 1946 na gradu Škrljevo pri Šentrupertu vstopil v noviciat in čez eno leto izpovedal redovne zaobljube (16. 08. 1947). S študijem je nadaljeval najprej

eno leto na Škrljevem, nato pa na Rakovniku. V novembru 1948 je odšel na dveletno služenje vojaškega roka, jeseni 1951 pa je v Ljubljani začel študij bogoslovja. 8. novembra 1952 je izpovedal večne zaobljube in se s prejemom nižjih redov postopoma pripravljal na duhovniško službo. V mašnika ga je na praznik apostolov Petra in Pavla leta 1955 posvetil ljubljanski škof Anton Vovk.

Bogata in razgibana duhovniška pot ga je popeljala v številne kraje in k mnogim ljudem, ki so v njem odkrili plemenitega človeka in gorečega duhovnika.

Po novi maši so ga predstojniki poslali najprej na Kodeljevo, kjer naj bi zaključil bogoslovne študije in hkrati kot duhovnik pomagal v župniji Svete družine v Mostah, naslednjo jesen pa za duhovnega pomočnika v župnijo Mokronog na Dolenjskem. Jeseni 1957 je odšel kot kaplan k Mali Nedelji na Štajerskem.

Po treh letih se je vrnil na Rakovnik, kjer je prevzel službo ekonoma skupnosti, poučeval verouk in skrbel za skupino ministrantov. Januarja 1965 je postal župnik v Ankaranu, a se je po dveh letih znova vrnil in bil najprej eno leto ekonom v Želimljem, nato pa župnik in predstojnik redovne skupnosti na Kodeljevem.

Število fantov v želimeljski srednji šoli se je večalo, potrebni so bili novi vzgojitelji. Franc je bil poslan tja za magistra novincev. Tri leta je zavzeto opravljal odgovorno službo vzgojitelja bodočih salezijancev, nato pa se je kot župnik znova vrnil na Kodeljevo. Po šestih letih župnikovanja na Kodeljevem je bil kot ekonom znova poslan na Rakovnik.

Leta 1983 je prevzel vodenje župnije Škofije pri Koprju, kjer je kot župnik deloval vse do leta 1994. Poleg rednega dušnopastirskega dela si je zavzeto in uspešno prizadeval za vsestransko ureditev in prenovo tamkajšnjih cerkva.

Leta 1994 je bil poslan za duhovnega pomočnika v župnijo Cerknica, nato se je preselil v Radence, po enem letu pa je prevzel službo predstojnika skupnosti na Kodeljevem.

Leta 1999 je še zadnjikrat prevzel službo župnika, tokrat v župniji Tomišelj pod Krimom. Duhovniško delo na

župniji mu je bilo zopet veliko veselje, čeprav je že občutil težo let. Proti koncu pomladi leta 2002 se je začela v njem vedno močnejše oglašati skrivnostna bolezen. Sprejel je odločitev predstojnikov in se preselil na Rakovnik, od tam pa v zadnjem mesecu svojega življenja v skupnost na Trstenik. V ponedeljek, 4. avgusta, le nekaj dni po praznovanju 75-letnega življenjskega jubileja in hkrati na godovni dan svetega Janeza Vianeya, zavetnika in vzornika vseh župnikov, je v bolnišnici na Golniku mirno in vdano zaprl oči temu svetu, da bi lahko za večno zrl lepoto nebes.

V orisu pokojnikove življenjske poti je predstojnik salezijancev poudaril tri drže, ki so ga zaznamovale kot človeka in redovnega duhovnika: bil je človek velike predanosti in zvestobe Bogu, človeku in svojemu poslanstvu, človek poslušnosti in pokorščine, hkrati pa je bilo v njem moč opaziti tenkočutno skrb za skupnost.

ke

IZIDOR NASTRAN

salezijanec pomočnik

* 28. 3. 1953 + 10. 7. 2003

16. julija smo v Selcih nad Škofjo Loko pokopali salezijanca Izidorja Nastrana. Slovesa od sobrata pomočnika so se skupaj s sorodniki in župljani iz pokojnikove rodne župnije udeležili številni sobratje, na čelu predstojnikom g. Dobravcem, ki je vodil sv. mašo in obred slovesa.

Rajni sobrat Izidor se je rodil 28. 03. 1953 kot prvi otrok očeta Rafaela in matere Pavline, roj. Benedik. V zakonu se jima je rodilo še pet otrok.

Proti koncu osnovne šole se je seznanil z don Boskom, s salezijanci in njihovim delom za mladino in se odločil, da nadaljuje šolanje na Srednji verski šoli v Želimljem pri Ljubljani. Vsa leta je bil uspešen in zgleden dijak. Vzgojitelji so večkrat zapisali, da je bil vsestransko prizadeven, delaven, zavzet za študij in duhovnost. Svoje sposobnosti je kazal tudi na področju glasbe in gledališča.

Leta 1970 je vstopil v noviciat v Želimljem in 08. 08. 1971 naredil prve

zaobljube ter tako postal redovnik salezijanec. Nadaljeval je gimnazijski študij in ga leta 1973 uspešno zaključil. Sledilo je leto vzgojne prakse, ki jo je opravil med mladimi gimnazijci v Željmljem, naslednje leto pa je izpolnil še vojaško obveznost. Z namenom, da nadaljuje svojo pot do duhovniškega poklica, je jeseni 1975 vstopil v bogoslovsko skupnost na Rakovniku v Ljubljani in začel študij na teološki fakulteti v Ljubljani. Visoke ocene, ki jih je prejemal na izpitih, pričajo, da se je z vsem srcem predal študiju. Sredi tretjega letnika je začutil v sebi nenavadne spremembe. Polaščal se ga je nenavaden nemir, zaradi splošne oslabelosti pa je vedno težje opravljal svoje študijske obveznosti. V prošnji za sprejem k večnim zaobljubam je hkrati z odločenostjo, da se zaobljubi za vse življenje, prvič izrazil tudi slutnjo o svoji duševni in telesni krhkosti. Ta skrivna slutnja se je kmalu izkazala za resnično. Bil tisto čas, ko se je začela v njem oglašati tista skrivnostna bolezen, ki mu je kmalu povsem prekrizala prvotne načrte in spremenila pot življenja. Čeprav nerad, se je moral zateči po pomoč v bolnišnico in prenehati z napornim študijem. Zaradi vse večje oslabelosti in močnih zdravil je lahko opravljal le lažja dela v hiši in na vrtu, kjer ga je razveseljeval stik z naravo. Po nekajletnem bivanju na Rakovniku se je leta 1997 preselil v salezijansko skupnost na Trsteniku pod Storžičem. Čeprav je potreboval veliko počitka, je ohranil svojo značilno dobrohotnost in vedno rad priskočil na pomoč. Mnogim bolnim sobratom, ki so potrebovali njegovo pomoč in drobne pozornosti, je kot angel varuh zvesto stal ob strani in jih podpiral. Kadar mu je zdravje omogočalo, je rad in goreče molil, kjer je črpal moč za nošenje križa, ki mu je bil naložen. Njegovo življenje je bilo zaradi bolezni razpeto med redovno skupnostjo, domačo hišo in bolnišnico.

Zadnje čase je postajal vedno bolj nemiren in neustavljiv. Čutil je, da svet, v katerem živi, ni njegova prava domovina. Zato je vedno znova odhajal na pot, prepričan, da bo končno našel svoj resnični dom in notranji mir. V četrtek 10. julija 2003 se je to zares zgodilo. Na poti, daleč od rodnega kraja, ob morju, se je v kraju Vitaljina na Hrvaškem končalo njegovo zemeljsko

iskanje. Za vedno je prestopil prag zemeljskega življenja in vstopil v domovino miru in pokoja.

Predstojnik je ob slovesu med drugim dejal: "Ko se danes poslavljamo od tebe, bi te radi prosili, da nam odpustiš, če te kdaj nismo razumeli in ti znali pomagati. Svet, v katerem si živel, je bil za nas preveč neznan in skrivnosten. Vemo, da sedaj, ko si vstopil v polnost Božje luči in resnice, razumeš tudi to. Prosi pri Bogu za nas, da bi bili nekoč, očiščeni in prenovljeni v Božji ljubezni, za vedno združeni v sreči nebes."

ke

PAVEL TISEL

oče salezijanskega duhovnika in redovne sestre

Rodil se je 5. 6. 1930. Že kot 11-leten deček je okusil krutost vojne. Oče je moral zapustiti vseh šestotrok in oditi v taborišče Mathausen, od koder se ni več vrnil, mati pa se je ob koncu vojne smrtno ponesrečila pri delu. Ob težkem delu in skrbi se je oblikoval njegov pošten in trden značaj. V zakonu s Tilko se jima je rodilo 11 otrok, ki sta jih vzgojila v delovnem in krščanskem duhu. Dva od njih sta v duhovnem poklicu, starejša Majda je v redovni družbi Šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja, mlajši Rudi pa je duhovnik v salezijanski družbi.

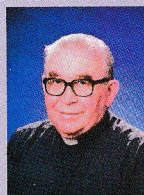
Pavel je bil napreden in razgledan kmečki gospodar. Z umirjenim ravnanjem in preudarno besedo je svojim domačinom zagotavljal toplino in varnost urejenega doma. Ob nedeljah in praznikih se je redno udeleževal Božje službe.

K večnemu počitku so ga 21. junija 2003 na Planini pri Sevnici pospremili njegovi najdražji, skupaj z mnogimi redovnicami, redovniki in duhovniki, v družbo katerih spadata tudi dva izmed njegovih otrok. Pogrebno svečanost je vodil predstojnik salezijancev, g. Lojze Dobravec.

ke

MIROSLAV FLAC

Besedilo o rajnem salez. duhovniku glej v SV 2/2003, stran 28.

ZAHVALA MARIJI POMOČNICI NA RAKOVNIKU

Ob stoletnici prihoda salezijancev na Rakovnik sem tudi jaz šla na romanje. Z vero in upanjem sem se udeležila te slovesnosti. Ker mi je bilo dano spoznati življenje in delo don Boska, sem se še laže poglobila v vsa dogajanja. Posebno še v sveto daritev, pri kateri sem vse položila na oltar. Z mano so bili vsi moji v duhu, vse njihove zahvale in želje. Vse sem izročala in prosila za milosti. Tisto popoldne v novembru je bilo nekaj posebnega, to sem čutila. Sedemnajst let skupnega življenja, cerkvena poroka, gradnja novega doma, vmes še šolanje, pričakanje otroka – a tega ni bilo. Vse sta poskusila, tudi umetne oploditve, pet jih je bilo, koliko žalosti, koliko porazov, to ve samo tisti, ki to izkusi. A po tem romanju je tisto leto prišlo že v decembru presenečenje. Ko sta se že skoraj sprijaznila, čeprav sta še vedno upala, je hčerka zanosila po naravni poti brez vsakega umetnega posega.

Naslednje leto v septembru je prišla v nov dom zdravega sina Luka. Marija je izprosila čudež, zato se Vsemogočnemu Bogu zahvaljujemo, da je obudil življenje tega otroka. Takoj sem ga izročila Mariji. Nikoli ne smemo izgubiti upanja. Fantek bo kmalu star eno leto. Naše molitve so bile po mnogih letih uslišane. Bogu hvala tudi za vse molitve bratov salezijancev, ki se trudijo z vzgojo mladih, in vseh njihovih svetnikov, ki so tudi naši priprošnjiki. Slavljen bodi Gospod v tvojih čudovitih delih.

Zinka

ZA STUDENTE

- BLED** 22.–25. september, **duhovne vaje** ob Božji besedi z osebnim spremljanjem
Informacije: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl, 04/574.1075
- LJ. GORNJI TRG** 4., 11., 18., 25. november, 2. december, **popoldanski kuharski tečaj** za študente in zaposlene mlade od 16.00 do 21.00
Informacije: s. Milena Derlink, 01/425.9204
- KOPRIVNIK** 14.–16. november, **duhovne vaje** za študente in mlade v poklicih ob temi zvestoba.
Informacije: Janez Potočnik

ZA VODITELJE ORATORIJA

- RAKOVNIK** 8. november (sobota), **enodnevno srečanje voditeljev oratorija** – medsebojna izmenjava izkušenj.
Informacije: Janez Potočnik

ZA ANIMATORJE

- MLADINSKI CEH** (kraj bo še določen)
15.–16. november (tema: mladostnik);
10.–11. januar (tema: skupina) in
28.–29. februar (tema: homo ludens):
Mladinska akademija pripravlja **tri usposabljanja animatorjev** za pridobitev naslova »animator skupine«.
Informacije: Matej Cepin

ZA OSNOVNOŠOLCE

- ŽELIMLJE** 7.–9. november, **duh. vaje za fante in dekleta** od 4. do 6. r.
14.–16. november, **duh. vaje za fante in dekleta** 7. do 9. r.
28.–30. november, **duhovne vaje za ministrante**
Informacije: Peter Pučnik

ČARNO MORJE

- ANKARAN** 11. oktober (sobota)
Informacije: Vinko Štrucej, gsm 041/716.939

FESTIVAL MLADINSKE RITMIČNE DUHOVNE GLASBE

- MARIBOR** 11. oktober (sobota)
Informacije: Viktor Ganc, 041/503.461

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Matej CEPIN, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana; tel. 01/427.7140 gsm 031.313.031, e-mail: matej.cepina@skavt.net
- Janez KRNC, Marijanišče, 9241 Veržej; tel. 02/588.9060, gsm 041/357.640, e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana; tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si

RAKOVNIK

14. september (nedelja) MARIJINO ROJSTVO IN OBLETNICA POSVETITVE RAKOVNIŠKE CERKVE

Svete maše bodo ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, **15.00**, 18.30.
Osrednja romarska slovesnost bo popoldne ob 15.00, ki jo bo vodil nuncij v Belorusiji **nadškof dr. Ivan Jurkovič**. Po maši bodo pete litanije Matere Božje in blagoslov z Najsvetejšim.

28. september (nedelja) SLOMŠKOVA NEDELJA NOVA MAŠA

Ob 15.00 bosta vodila sveto mašo letošnja salezijanska novomašnika **Drago Senčur in Zoltan Varga**. Vabljeni

Vsako ZADNJO NEDELJO v mesecu ob 15.00

maša in molitve za častilce Marije Pomočnice, člane salezijanske družine in romarje. Vabljeni.

RITEM DUHA

2.
festival
krščanske
duhovne
ritmične
glasbe

SMC Maribor
Radio Ognjišče

Maribor, 11. oktober 2003
Festivalna dvorana Lent ob 20.

Oratorij 2003 Nasmeh za srečo vseh!

WWW.ORATORIJ.NET

Senčna pot in rože

Nekega dne leta 1847, ko sem veliko premišljal, kako bi storil kaj dobrega mladini, se mi je prikazala Kraljica nebes in me popeljala v čaroben vrt. Tam je bilo prelepo stebrišče z vzpenjajočimi se rastlinami, polnimi listja in cvetja. Stebrišče je vodilo v očarljivo senčno pot, ki so jo z vseh strani pokrivali rožni grmi v polnem razcvetu. Tudi pot je bila vsa pokrita z rožami.

Blažena Devica mi je rekla: 'Sezuj se in pojdi naprej po senčni poti: to je pot, ki jo boš moral prehoditi.'

Rad sem se sezul: nerad bi poteptal rože. Začel sem hoditi, takoj pa sem začutil, da rože skrivajo ostro trnje. Moral sem se ustaviti.

'Obuti se moram,' sem dejal vodniku.

'Seveda,' mi je odgovoril, 'potrebni so močni čevlji.'

Obul sem se in nadaljeval pot z nekaj prijatelji, ki so se tedaj pojavili in želeli z menoj. Veliko vej se je spuščalo z vrha kakor cvetna kita. Povsod sem videl samo rože: obstraneh, nad seboj, pred seboj. Noge so se mi zapletale ob veje po tleh in dobivale rane. Odstranil sem visečo vejo in se zbodel, krvavele so mi roke in vse telo. Vse rože so skrivale na sebi velikansko količino trnja.

Vsi, ki so me videli hoditi, so govorili: 'Don Bosko hodi zmerom po samih rožah! Vse mu uspeva!'

Niso videli, kako mi je trnje zadajalo rane. Veliko klerikov,

duhovnikov ter laikov sem povabil in šli so radostno za menoj, ker jih je mamila lepota cvetja. Pa so opazili, da je treba hoditi po trnju, in začeli kričati: 'Prevarani smo bili!'

Nemalo se jih je vrnilo. Pravzaprav sem ostal sam.

Tedaj sem začel jokati: 'Ali moram,' sem si dejal, 'zares čisto sam prehoditi vso to pot?'

Hitro sem bil potolažen. Naproti mi je prihajala skupina duhovnikov, klerikov, laikov, ki so mi dejali: 'Vsi smo tvoji. Pripravljene smo hoditi za teboj.'

Znova sem stopal pred njimi po poti. Samo nekaj jih je izgubilo pogum in so se ustavili. Velik del pa je prišel za menoj na cilj.

Ko sem prehodil vso senčno pot, sem se znašel v prelepem vrtu. Tisti redki, ki so šli za menoj, so bili shujšani, razmršeni, okrvavljeni. Tedaj je zapihal lahčen vetrič, od katerega so vsi ozdraveli. Zapihal je drug veter in kakor po čarovniji sem se znašel sredi neizmernega števila fantov in klerikov, laikov po-

močnikov in tudi duhovnikov, ki so začeli delati z menoj in voditi tisto mladino. Precej sem jih poznal po obrazu, veliko jih še nisem poznal.

Tedaj je sveta Devica, ki mi je bila za vodnico, vprašala: 'Veš, kaj pomeni, kar zdaj vidiš in kar si videl poprej?'

'Ne.'

'Vedi, da pomeni pot, ki si jo prehodil med rožami in trnjem, skrb, ki jo moraš imeti za mladino. Hoditi boš moral s čevlji odpovedovanja. Trnje pomeni ovire, trpljenje, neprijetnosti, ki vas bodo prizadevale. Vendar ne izgubite poguma. Z ljubeznijo in odpovedjo boste vse premagali in prišli do rož brez trnja.'

Komajje Mati Božja nehala govoriti, sem se zbudil in se znašel v svoji sobi. To sem vam pripovedoval, «je sklenil, »da bi bil vsak izmed nas prepričan, da je Mati Božja tista, ki hoče našo družbo, in da bi se vedno bolj navduševali za delo v večjo Božjo slavo.»

Pod vodstvom te mirne prepričanosti je don Bosko vsak dan 'metal mrežo' med svoje fante, da bi povečal število svojih prihodnjih salezijancev.

Naključno je kateremu rekel: »Imaš rad don Boska? Bi te veselilo ostati z menoj?«

Ali: »Bi mi hotel pomagati pri delu za fante? Glej, če bi imel sto duhovnikov in sto klerikov, bi bilo dela za vse. Lahko bi šli po vsem svetu.«

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str. 163s

Stane Granda **SLOVENSKI KATOLIČANI JUTRI**

Izvedenec za zgodovino slovenskega naroda v knjižici razkriva, kako smo jutrišnji katoličani pogojeni s preteklostjo in sedanostjo.

Njegovo kritično oko pa ostaja optimistično: »Slovenski kristjani smo kot državljani dolžni vnašati v slovensko družbo življenjski optimizem ter biti glasniki socialne pravičnosti.«

Cena knjižice: 250 SIT.

SVETNIKI – VARUHI, ZAVETNIKI, VZORI

Spomin na svetnike je večer. Ime, ki ga imam, je nadaljevanje svetnikovega življenja. Njegov zgled me izziva, da mu hočem biti podoben vsaj v eni kreposti.

Knjiga velikega formata nam z besedami in barvnimi ilustracijami odkriva svet, ki je še vedno sodoben, pa čeprav smo že v tretjem tisočletju krščanstva.

Lepo darilo za prvo obhajilo in birmo.
Cena: 3.500 SIT.

MINISTRANT – KOLEDARČEK 03/04

Novo šolsko in veroučno leto, nove obveznosti, izzivi in veliko stvari, ki nam bodo v veselje. Marsikaj bo treba zapisati, zato bo nov koledarček zelo dobrodošel.

Cena: 360 SIT.

www.salve.si

info@salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta: • vsak delovni dan 8.00 - 16.00
• ob sobotah 8.30 - 12.30
• ob romarskih shodih 13.00 - 17.30

tel.: **01 427 73 10** • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana